

TINEREȚE FĂRĂ VÂRSTĂ

Motto: "Ascultă vocile cărților. Dacă nu se potrivesc cu vocea ta interioară, le-nchizi. Și nimeni nu se supără pe tine."
(Simona Popescu - "Exuvii")

Nr.12, decembrie 2007

Colegiul Național „Mihai Eminescu”, Buzau
„Clubul Eminescienii”

**Eminescienii
Cartea Cluburilor**

Tastatura de chihlimbar

**O carte nu se citește
singur(ă)**

**Naveta
O călătorie mai puțin plăcută**

Cuprins

Eminescienii – Cartea Cluburilor	3
Canionul 7 scări și... Prăpastia Urșilor	3
Foto, film, aparatură	3
E-mail de departe...	4
Muzica și influența ei asupra oamenilor	5
Bluzău 2007 sau garanția unei șanse	5
Interviuri în oglindă - clasa a IX-a C	6
Gara de Vest	6
O călătorie mai puțin plăcută - naveta	7
Despre navetă și alte probleme...	7
Program	7
Despre același program...	7
Cu ocazia...	8
O altfel de casă	8
Despre navetă ... interviu online	9
Bani de buzunar	10
Cu mp3'u în ureche	10
Rubrica de absențe	11
Povestea mea	12
Ce mai citește lumea ?	13
Cei mai citiți scriitori în clasa a X-a A	13
Topul cărților preferate I	14
Topul cărților preferate II	14
Minutul de lectură la parter	15
Minutul de lectură de la etajul I	15
Minutul de lectură – tot la etajul I	15
Ce? Și de ce?...	16
Profesorii noștri - lecturi preferat	17
Recenzie - Viața și opiniile lui Zacharis Lichter	19
<i>Tastatura de chihlimbar</i>	20
Cumpăna cuvintelor...	21
Poezii “tehnice”...	22
Priviți de sus, părem atât de mici...	23
Toamna mi se întâmplă lucruri frumoase...	23
Apusul meu	23
Redescoperirea holocaustului	24
Despre Sava Gotul de la Buzău	24
Găștile astea...	25
De ce nu mergem cu toții la teatru...	25
Ostrovul	26
Vă recomandăm...	27
Punctul și virgula	27
De pe net...	27
E scris adânc...	28
Jurnalul orei de română	29
Ocupat în timpul liber...	31
Ce înseamnă să faci voluntariat ?	31

Prof. coordonator

Mihaela Nicolae

Colectiv de redacție

Mihai Constantinescu, XII I

Cătălina Mitrea, XI F

Alexandra Artenie, XI F

Georgiana Argăseală, XI F

Ioana Stanciu, X A

Andreea Tuzu, X A

Otilia Avramescu, X A

Simina Alina Neșu, XI D

Alina Bamboi, X A

Camelia Cătălin, XI D

Andreea Mihalcea, XII

Tehnoredactare

Liviu Vasilescu, XI J

Contact:

tineretefaravarsta@yahoo.com

ISSN 1842-7057

Copyright © 2007, Mihaela Nicolae.

Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă a materialelor, este permisă numai cu acordul prealabil.

Eminescienii – Cartea Cluburilor

Este 20 octombrie, o zi de vineri însorită, pe care am așteptat-o cu nerăbdare. Dimineață am fost la orele de curs, apoi m-am îndreptat spre sala unde încep orele de Dans Sportiv. Ne-am dus cu toții spre sala de sport, cu emoții, cu râsete, căci totul era nou pentru noi ("Nu o să mă aleagă pe mine", „O să fie o preselecție", „Eu am mai dansat" și tot așa). Un domn profesor ne-a întâmpinat și ne-a invitat pe toți la dans – fete suntem vreo 30, băieți numai 4. Am încercat să învățăm primii pași prezentați, unii se mișcau greoi, alții mai iute... Am trecut ușor de la salsa, la vals sau tango, până la cha-cha. La un moment dat am obosit și am spus cu toții că nu mai putem. Abia aștept să vină vinerea viitoare și, desigur, serbările de Crăciun, la care vom evolua pe scenă prima dată.

Alexandra Mihalache, clasa a XI- a F

Canionul 7 scări și... Prăpastia Urșilor

*Clubul de Turism și-a început activitatea, în forță, cu o excursie, de pe urma căreia rămân sute de fotografii (cascadă, canion, cărări de munte) și câteva fragmente din jurnalul de călătorie; desigur, ca după orice excursie și multe lucruri de povestit celor rămași acasă...

Excursie... pentru fiecare acest cuvânt are o altă semnificație: unii se gândesc la relaxare, alții se gândesc la mâncare sau la munte (vezi excursia ce o voi povesti).

Ora 6.45... Unde este domnul Stâlpeanu? Nici domnul Ionescu nu a venit... Ar fi culmea să ne lase să ne ducem singuri în excursie! Dar, până la urmă, de ce nu?... Vine, în sfârșit, domnul Stâlpeanu, după vreo 5 minute. Era vina taximetristului, că nu a ajuns la timp. În fine, mergem la autocar; îmbulzeală mare, să prindă fiecare loc cât mai în spate. Ce să zic?! Eu am rămas să fac poze și, până la urmă, am prins un loc la mijloc, lângă Cătălina.

Pornește autocarul, voie bună și somn în spate. Mai mergem un pic și ne punem pe treabă cu pozele. Au iese niște poze de nota zece, după cum spune Cătălina, care mă mai atenționa, din când în când, să fac poză nu știu cui, că mănâncă o acadea sau cască. Partea aiurea a excursiei a fost că a trebuit să mâncăm în autocar pentru că nu mai aveam timp de staționare la Dâmbul Morii. Vă dați seama că a fost o minune să nu răstorn salata de pui prin autocar, când mergeam pe serpentine.

Am ajuns, aer de munte... Domnul Ionescu ne verifică încălțămintea. Unii nu sunt echipați corespunzător, pentru a urca până la Piatra Mare. Și îl aud că zice un scurt "te bat!" - și eu mă uitam la dumnealui, cu o expresie care zicea „dar ce am făcut?". Evident că se referea la încălțările mele de munte, care sunt puțin mai ciudate, dar cu care puteam străbat cărările.

Și pornim la drum cu rucsacii în spate... și, după ce am dat de primele patru sau cinci urcușuri, am simțit deja că nu mai pot. Dar mi-am continuat drumul, cu toate că, la un moment dat, eram ultima, eu și niște fete, despre care am aflat mai multe ulterior; dar mi-a plăcut că m-au așteptat, să le zic pe unde s-o ia (trebuie să recunosc, nu știu cum îmi funcționează creierul în momente de oboseală fizică).

Ajungem noi la o așa zisă cabană (era în ruină) și stăm cam cinci minute, apoi pornim iar la drum, până la canion. Ajunși acolo, domnul Stâlpeanu ne spune ce avem de făcut, însă unii pleaseră deja înainte. Intrăm în canion.. Un frig, de-ți înghețau mâinile pe bare, în special pe scările de fier, una dintre ele fiind foarte greu de urcat (pâna la urmă, am reușit). Ne-am oprit la bifurcația dintre drumuri, unde domnul Stâlpeanu a constatat că lipsesc câțiva copii. L-am așteptat pe domnul Ionescu să vină din urmă. "Ne lipsesc 8 oi", îl auzim pe domnul Stâlpeanu zicând către domnul Ionescu. Acesta din urmă răspunde, foarte calm și obiectiv, „Niște indisciplinați!". De aici ne vom despărți, eu cu domnul Stâlpeanu și cu ceilalți o vom lua pe la Prăpastia Urșilor (de aici vor continua colegele mele, Cătălina și Georgiana, cu aventura lor la Piatra Mare sau cel puțin așa sper).

Am avut, la început, de urcat o pantă abruptă, iar, când am ajuns în vârful ei și ne-a arătat domnul profesor unde trebuie să ajungem, am auzit un "EEEEEEEE???" din partea lui Empty, care era mort de oboseală și curgeau apele de pe el. Domnul profesor a dat startul spre prăpastie... Aud: „Doamne miluiește.... Tatăl nostru care ești în ceruri..." (cred că nu mai trebuie să precizez cine începuse să se roage, ca să ajungem cu bine). Am ajuns și la poalele Prăpastiei Urșilor, unde, la început, a fost cam greu de coborât. Ne-am descurcat (mai mult sau mai puțin bine, că fetele de la 11C se tot plângeau). În sfârșit, am ajuns și eu printre primii (numai că mai venea Bogdan de la 11J, cu viteza lui Speedy Gonzales și trebuia să ai grijă pe unde o iei).

Ne-am întors întregi și morți de foame (mai puțin eu, că am apucat să mănânc și în poiană, cu domnul profesor) la autocar, de unde am plecat la un restaurant.

Așa... Ce să vă mai zic, ne-am "dus" cam cinci inși, cu domnul profesor cu tot, spre Cascada Tamina, să ne întâlnim cu cei care trebuiau să vină de sus, dar, după primul deal mai abrupt, am zis să votăm dacă ne mai ducem sau nu. S-a hotărât să nu ne mai ducem, având în vedere circumstanțele. Ne-am întors la autocar și am decis să îi așteptăm pe ceilalți. Ce fețe aveau când au venit! Ziceai că sunt nemâncăți de zece zile, cel puțin Cătălina de-abia se mai ținea pe picioare.

Foto, film, aparatură

Alexandra Artenie, clasa a XI-a F

Deși nu a trecut foarte mult timp de la înființare, Clubul de Fotografie are o activitate interesantă. Vă punem la curent cu ce am vrut să facem, cu ceea ce deja s-a realizat și, evident, cu proiectele noastre. Poate doriți să ne vizitați:

- » Probleme organizatorice, propunerea primelor teme;
- » Au fost realizate procesele verbale și a fost făcută prezența;
- » Ne-am cunoscut și ne-am sudat ca și grup;
- » Am învățat să folosim aparatul foto în vederea realizării corecte a unei fotografii (unii au deja experiență!);
- » Aflăm cum se realizează expunerea corectă a unei fotografii;
- » Care sunt componentele aparatului foto și camerei video;
- » Reglajul camerei foto;
- » Timpii de expunere necesari pentru realizarea diferitelor tipuri de fotografii;
- » Cum putem poza un subiect în mișcare;
- » Felul de utilizare al modului portret, al modului peisaj și al modului de noapte;
- » Cum se utilizează sursa de lumină;
- » Condiții pentru obținerea pozei de calitate;
- » Trecem pe listă o excursie unde am aplicat teoria învățată, am realizat poze nostime și reușite făcute în cele mai nostime momente; excursiile rămân pe lista noastră de așteptări, fiindcă vrem să pozăm munții iarna;
- » Propunerea unei expoziții foto și prezentarea unor concursuri de fotografie (ar trebui să fie și premii, nu?!);
- » S-au realizat deja o parte din obiectivele propuse (sute de fotografii, în derulare)

Cătălina Mitrea, clasa a XI-a F

*Această scrisoare a ajuns la mine trecând întâi pe la Timișoara; am eliminat, cu de la mine putere, elementele prea personale și am dat-o spre publicare, frumoasă cum este, pentru că e un exemplu de altfel de școală decât cea la care mergem noi, elevi și profesori. M.N

Acum am venit de la ore, la mine e ora 15:30 și am timp să vă scriu un e-mail superlung! Așa, deci, când am ajuns la școală, în august, am dat teste ca să-mi stabilească nivelul la materiile importante: engleză (am avut de scris un eseu de 300 de cuvinte, o parte de reading și de listening și oral), matematică (100 de exerciții de rezolvat) și germană. După vreo 3 ore, mi-am aflat rezultatele, care au fost foarte bune, și m-am dus să mă înscriu la cursurile pe care eu le-am stabilit înainte să vin aici. Mi-am ales business, economie, engleză, istorie, matematică, germană și științe, și am limba română (self taught), la care am de citit 20 de cărți în 2 ani.

Mi-am luat cel mai dificil program valabil în școlile din străinătate... se numește IB (international baccalaureat) și mai mult decât atât, mi-am luat FULL IB – asta înseamnă că trebuie să am 3 materii la *high level* (nivel ridicat) și eu mi-am luat high level la engleză, istorie și economie. Business, matematică, germană le am *standard level*, dar toate sunt extinse pe 2 ani. Anul acesta dau un singur examen IB la științe, restul le dau anul viitor, în mai.

Pe 1 septembrie a început școala. Ne-am cunoscut profesorii... sunt niște oameni minunați. Ei oferă ajutor, în caz că elevul nu face față (fără bani suplimentari). Un profesor aici are salariul în jur de 10.000 CHF. Toți profesorii sunt din America, au terminat facultăți renumite – Harvard, Yale, Oxford, Heidelberg, Cambridge, Boston University, UCLA. Profesorii vin cu drag la ore, nu se poartă urât cu nimeni și nu „ajută” un elev, adică nu merge chestia aia cu mita sau prostii de genul!!!

Orele încep la 8.00 și durează până la 15.30, cu pauză de 10 minute, între ore, și pauză de o oră pentru prânz, pe la 12.00. Orele durează de luni, marți și joi 50 de minute, miercuri 40 și vineri 45 (pentru că sunt diferite întâlniri). În clasă suntem maximum 13 elevi (la engleză suntem cei mai mulți).

Cum se desfășoară orele.... Toți profesorii au în clasă televizoare, retroproiectoare, calculator, videoproiector și table pe care se scrie cu marker-ul. Profesorul șterge tabla, niciodată elevul! Elevii stau câte 2 sau câte unul în bancă, după cum vor. Unii profesori ne aranjează în bănci cum vor ei! Profesorul nu pleacă în pauză deloc și, exact când se sună, toți elevii trebuie să fie în bănci, în uniformă și cu materialele necesare pregătite.

Dacă nu respectă aceste reguli, își iau un „tardy” sau absent. La 3 absențe pe săptămână se ia „weekend restriction”, adică nu au voie să iasă din campus, nu au voie să folosească telefonul sau laptop-ul. Restricții sunt foarte multe... Se dau și „off-campus”, adică elevul trebuie să plece din campus, pentru copiat, de exemplu se dă restricție de 3 zile, plus că se trece în curriculum-ul care, la sfârșitul școlii, pleacă la universități. Nimeni de aici nu-și prea dorește să primească în facultate un elev care să aibă restricții... De aia aproape niciun elev nu fumează în campus (sunt locuri speciale, departe de școală). Pentru alcool, elevii sunt trimiși acasă!

Dacă elevii vor să-și motiveze absențele, trebuie să facă „hiking” de 3 ori pe săptămână – marți, miercuri și joi, pe un munte de 2300 de metri. Oricum, cine și-a luat o dată „restricție”, nu o să-și mai ia niciodată, pentru că e un chin! Se învață minte din prima, și nimeni nu mai repetă... În timpul orelor, profesorii aduc toate materialele trase la xerox și avem foarte multe teme de pe o zi pe alta, de citit din carte zeci de pagini. În clasă scriem foarte rar, doar detaliile sunt date în clasă, sau povești care nu sunt scrise. Cam așa sunt toate orele, la matematică mai rezolvăm unele exerciții la tablă, dar nu foarte multe... se bazează totul pe munca individuală. Dar elevii își fac treaba, că altfel primesc „restricție”.

După ore venim acasă, ne schimbăm și avem alte activități. La ora 16.00 un autobuz pleacă spre centrele de sport. Eu am activități miercuri și joi (înot și fitness). Școala oferă cam 30 de activități diferite și elevii sunt obligați să-și aleagă minimum 23. După sport, avem cina de la 17.30 la 10.99, după care, la 19.30 începe „study hall”, până la ora 22.00, adică învățăm la toate materiile, ne facem temele, nu avem voie să cerem temele nimănui! În caz că avem nevoie de ajutor, trimitem un e-mail profesorului și atunci el ne răspunde imediat (profesorii pot fi contactați zi și noapte). De obicei, la mine „study hall” durează de la 19.30 până la 24.00, pentru că sunt FULL IB, și am foooooarte mult de învățat!

Cum luăm note: zilnic avem quiz-uri (mici teste) la toate materiile. O dată la 2 săptămâni TESTE care sunt din toată materia studiată și acumulată. Quiz-urile sunt dese și uneori ușoare, dar, de exemplu, la istorie și engleză și astea sunt complicate! Oricum, trebuie să învăț foarte mult ca să fiu la nivelul la care vreau eu! Notele sunt așa: A+, A, A-, B+ și tot așa, până la F (ce este sub 60% este „failed”, adică „picat”). Cei care iau F, au timp, de-a lungul anului să-și modifice nota.

Notele nu se schimbă, orice ar fi, profesorul nu stă la discuții cu elevul despre nota pe care a dat-o. Aici profesorii știu ce fac și sunt foarte atenți. Notele nu se trec decât pe Internet – este un program care se numește POWER SCHOOL și acolo apare doar o notă (A, A+...=, care, în funcție de fiecare quiz, test, se modifică. Adică avem o singură notă, care crește sau scade. Și totul este calculat în procente, rezultă un GPA final, care este de maximum 4.300 – eu am acum 4.295. Elevii foarte buni au peste 3.800 (poate intra și la Cambridge).

La toate materiile primim cărți pe 2 ani. Cărțile au de la 800-1000 de pagini, sunt imense, dar le putem lăsa acasă, pentru că profesorii au cărți suplimentare la școală. Avem voie la ore să luăm laptop-urile și unii își iau notițele pe ele. La matematică avem voie să folosim oricând calculatorul. O chestie foarte interesantă care se cere la IB este „CSA hours”, servicii care să ajute comunitatea. Eu sunt la ziarul școlii și la un program care ajută copiii abandonați din România. Se adună foarte mulți bani în programul ăsta, care se desfășoară deja de 3 ani. Fără „CSA hours”, IB nu primește elevii la examen.

Așa, cum e în dormitoare... în dormitorul meu sunt 95 de fete – muuuulte suntem în total în școală 50 de naționalități diferite. Majoritari sunt americanii, rușii, kazahtenezii și spaniolii/mexicanii/italienii. Români suntem 6, din Timișoara, București, Brașov și Pitești. În dormitor stau cu o fată din Osaka, Japonia. E o fată așa de liniștită, adică e O.K., n-am probleme cu ea.

În fiecare lună, elevii care au GPA foarte mare sunt trecuți în Honor List și eu sunt acolo luna asta! Asta înseamnă că voi avea voie să călătoresc oricând, oriunde, singură (îmi trebuie doar acordul părinților). Bani primim în fiecare săptămână, eu primesc 100 CHF, atât mi-a dat alocație tata. Oricum, totul costă foarte mult, dar, sincer, merită. Nu pot să cred că trăiesc așa ceva – învăț, fac sport, am văzut o grămadă de locuri și am un program superb pentru lunile următoare.

În ultima săptămână de școală din semestrul acesta avem examene la toate materiile, timp de 3 zile dăm doar examene, care stabilesc și nota finală. În mai, dau Sat (bacul american) din matematică și engleză. Nu mai e nevoie să dau Teofl sau Zertifikat Deutsch pentru că eu le-am dat înainte să vin aici și ei au fost foarte mulțumiți cu rezultatele mele! Toți profesorii zic că am șanse să iau maximum la IB, adică nota 7 (este maximum), și toți vor să-mi scrie recomandarea pentru facultate. Și asta doar după 3 săptămâni. Elevii care învață sunt foarte apreciați și profesorii îi răsplătesc pentru asta!

Suntem 374 de elevi în total, sunt 10 elevi pe bursă, restul sunt milionari, cu avioane private, cu yacht-uri și o grămadă de bani. Mă bucur că am șansa să trăiesc în mediul ăsta și e minunat! Sunt oameni care totuși prețuiesc banii pe care îi primesc de la părinți. Și părinții sunt foarte cumpătați. Nu au Rolls Royce, ca românii, nu se afișează cu haine de firmă. E adevărat, au haine de calitate, dar sunt oameni cu bun simț și sunt respectuoși. Nimeni nu ridică vocea la un profesor, nici măcar când ieșim din clasă, nimeni nu-și înjură profesorul pentru că, pur și simplu, profesorii de aici sunt minunați și după ce îți dau o notă mică.

Tot ce îmi doresc este ca mama și tata să fie bine și să poată să mă ajute în continuare. Și, după ce termin facultatea, să încep să dau înapoi din banii aceștia prin munca mea! În țară, citeam lecțiile și eram totuși foarte bună în clasă. Aici, în schimb, trebuie să învăț foarte mult, și nu e chiar ușor! Dacă nu înveți te trimite școala acasă, unde nu îi bagă nimeni în seamă, fiindcă nu au făcut față la o școală de prestigiu ca asta.

Elevii de aici nu se compară cu un elev mediu-superior din țară. Spuneți-le să învețe engleza (cel puțin!), să aibă ceva cultură generală... pe mine geografia mă diferențiază aici, pentru că eu știu să folosesc bine harta. Sunt convinsă că or să creadă despre mine că mă cred foarte importantă, dar nu prea contează! Sper să se pună pe treabă, pentru că altfel or să rămână la un nivel mediocru și e păcat, că sunt copii foarte inteligenți! Trebuie să fiu tare... nu pot să plâng pe aici, deși uneori îmi este atât de greu, în weekend-uri, fără mama și tata. Că aici e o luptă pentru locurile bune!

A. C

Muzica și influența ei asupra oamenilor

În lume există foarte multe genuri de muzică; de la folk, pop, dance, rock și, de ce nu, manele, ca să încep cu motivul pentru care scriu. Se spune că fiecare ascultă genul de muzică în care se regăsește cel mai mult, cu care se identifică și care îl caracterizează și care, uneori, pare singură ușă deschisă spre visare, împlinire și liniște.

Muzica pe care o ascultăm reușește să ne influențeze și să formeze, mai mult sau mai puțin eficient, tot ceea ce implică personalitatea: gândirea, asimilarea unor fapte etc., precum și aspectul exterior. Nu degeaba a apărut zicala “Haina îl face pe om”, în care cred cu tărie persoanele pline de prejudecăți și frustrări. Cei care au cel mai mult de suferit din pricina acestor complexe sunt cei care ascultă genuri mai dure, precum rock și toate ramurile acestuia. Păr lung, geacă de piele, câteva piercing-rui, ghetete și, eventual, un tricou cu formația favorită sunt semnele după care recunoști o persoană adeptă a acestui gen de muzică; pentru că, indiferent de modul în care arătăm, toți suntem OAMENI. Bineînțeles, o dată cu etalarea unor asemenea accesorii, apar și părerile, foarte variate și nefondate - tot felul de apelative, cu care multi rockeri sunt binecuvântați de societatea tolerantă în care trăim: “Satanistule!”, “Om de grotă” și multe altele, mai mult sau mai puțin stupide. E ieșit din comun, ostil și “sălbatic” dacă arăți așa... și, în general, vorbele de duh le aruncă persoanele care ascultă genul de muzică diametral opus rockului, persoane care nu fac deosebire între a avea curajul de a-și asuma o identitate, indiferent de consecințe, și a nu urma turma. Poate umanitatea ar fi infinit mai fericită dacă rockerii ar fi tunși periută, cu suvițe blonde, tricouri roz mulate, blugi cât mai scilipitori și ciocate în picioare; să nu mai menționez lanțul de aur de la gât, de mărimea unui lanț de bicicletă !

E comod să pui o etichetă și să treci nepăsător mai departe, fără a avea curajul să descoperi o persoană. E și mai păcat că foarte mulți nu știu și nu vor să accepte ce presupune viața unui rocker; lumea rockului e compusă din lucruri mai profunde decât “melodiile” despre “fetițe”, bani sau valoarea care se măsoara în aroganță.

Într-adevăr, fiecare ascultă ce îi place și ce poate; nu ai cum să ceri cuiva să asimileze un mesaj care îi pare mult prea complex în comparație cu ofatul dintr-o manea. Poate nu avem noi puterea să descoperim adevăratul mesaj al manelelor (șlagăre în rândul unora), care au devenit o frenezie în țara noastră. Personal, vreau să cred că, în momentul de față, există ceva mai bun de oferit, decât Adrian ză Wonder Kid (care a căpătat și mai multă “valoare” între timp, acum că și-a atașat un pseudonim de peste hotare), sau Vali ză Storm (care își etalează la televizor fântâna din mijlocul sufragerei sau tapetul de pe pereți făcut din bancnote) și câteva formații care fac playback. Nume precum Phoenix, Iris, Roșu și Negru și câte altele s-au rătăcit sub tonele de comercial...

În nici un caz nu susțin că muzica rock e cea mai valoroasă; sunt și formații care adoptă alt stil muzical și care au făcut legendă. Eu doar subliniez mentalitatea adeptilor dansului din buric și părerile lor nefondate și nedrepte, de cele mai multe ori exprimate cu voce tare și într-un stil specific epocii de piatră. “Artiștii” orientali scot albume pe bandă rulantă, lumea le cumpără mai ceva ca pâinea caldă, de parcă ar fi ascuns Sfântul Graal înăuntru, și așa apare gândirea de “Dă din buric și-o să uiți că ai nevoie de-o pâine să supraviețuiești”.

În concluzie, toți suntem liberi să facem alegeri, atâta vreme cât asta nu afectează în nici un fel persoanele din jurul nostru. Suntem diferiți, nu există două persoane la fel, așa că nu putem pretinde să gândim la fel. Lumea poate să asculte ce vrea, de la Andreea Bălan, până la Irina Loghin; nu contează genul de muzică preferat. În schimb, mentalitatea și snobismul, da. Fanii dansului oriental adaptat plaiurilor mioritice ar trebui să nu se mai creadă superiori și să se autoevalueze din când în când, să vadă cine e cu adevărat ridicol. Îmi mențin părerea că muzica te poate influența pozitiv sau negativ. O melodie poate transmite un mesaj, sau poate avea, pur și simplu, versuri albe. Depinde de noi ce vrem și ce suntem în stare să ascultăm... în definitiv, “nu contează cât de lung ai părul, mai presus e CÂT și CUM GÂNDEȘTI...” (Pasărea Colibri – “Vinoși fără vină”).

Cătălin Camelia, clasa a XI-a D

Bluzău 2007 sau garanția unei șanse

Toamna se numără bobocii spune o veche zicală... Ei bine, în această toamnă, publicul buzoian a avut și va avea ocazia de a se bucura de „roadele” de peste an ale unor trupe de calitate. Primul astfel de eveniment este **Bluzău** - festivalul anual de blues și jazz - ce a reușit, cum era de așteptat, să ofere spectatorilor nu doar muzică de calitate, ci și o veritabilă „doză de cultură”. Fiecare acord al trupelor prezente a fost perceput ca o înșiruire de sentimente transmise ascultătorilor, care au trăit astfel laolaltă cu muzicienii (dar și cu organizatorii) emoția unui nou început de drum, după terminarea vacanțelor și a concediilor de vară.

”Senzația” primei seri a fost, fără indoială, recitalul susținut de Ioan Gyuri Pascu și The Blue Workers, o îmbinare de blues, jazz, rock și chiar o „confruntare” de veritabili tenori, între chitaristul trupei și solist. Mai mult, ei au oferit numeroase momente de virtuozitate, au schimbat instrumentele între ei, au cântat în posturi hazlii, iar Gyuri Pascu a reușit să urce chitara situată ceafă, artificio gustat din plin de publicul care a aplaudat minute în șir trupa, la finalul recitalului de aproape 2 ore. Ore ce au trecut parcă dureros de repede... Spre finalul concertului, locul lui Ioan Gyuri a fost luat de Leo Iorga, cel care, împreună cu cu aceiași Teo Boar (chitară), Cristi Iorga (tobe), Marian Mihăilescu (bass) și Vlady Cnejevici (claviatură), formează grupul Pacifica - grup ce promovează un „rock aristocrat”, așa cum chiar ei declară pe site-ul oficial www.pacifica.ro. În prima seară au mai concertat Baicea Blues Band, cu un chitarist de excepție, George Baicea, considerat unul dintre cei mai buni din țară, și Quo Vadis, deja o prezență constantă și apreciată la Buzău.

A doua seară a fost rezervată trupelor Blazzaj, Blues Cafe și Blue Family. Atracția serii a fost Blazzaj, al cărei nume oferă și explicația genului abordat - citit invers devine “Jazz alb” și, în același timp, sugerează asocierea cuvintelor “blazare” și jazz”, așadar, un jazz împotriva blazării! Deducem de aici puternicul mesaj social, cultural și, de ce nu, politic - despre care vă lasam însă să vă lămurii singuri, ascultând piesele trupei. Au mai cântat și încântat publicul Blues Cafe și Blue Family, trupe mai puțin cunoscute, dar care au confirmat încrederea arătată din partea organizatorilor.

La capătul a două zile, parcă mai lungi decât anul trecut, am putut răsufla ușurat: dacă mai putem umple o sală cu oameni dornici să asculte un blues de calitate și să se distreze altfel decât consumând salam muzical, atunci mai avem șanse cel puțin până la următorul eveniment de gen.

Mihai Constantinescu, clasa a XII-a I

Interviuri în oglindă clasa a IX-a C

*Exercițiu de jurnalism... Un elev este reporter, celălalt răspunde la întrebări, după tehnica interviului. Uneori, se întâmplă ca ceea ce spui să fie răstălmăcit... sau măcar „întors” din condei... Așa apar cele 2 versiuni: a reporterului și a intervievatului!

Narcisa Brebeanu: Colegul meu de bank, Ciutacu Bogdan, este pasionat de sport, în special fotbal. Echipa lui favorită este Steaua. Își petrece foarte mult timp în fața televizorului, urmărind meciurile pe canalele specializate. De exemplu, ultimul meci pe care l-a văzut a fost cel al echipei preferate cu Mioveni. Modelul lui de jucător este Dik. Pe când era mic, se visa un mare jucător de fotbal, dar a renunțat la acest vis, reducându-l la stadiul de hobby. Își cheltuiește o mare parte din banii de buzunar pe colecții sportive. Are o sumedenie de obiecte promoționale cu echipa lui favorită. La meciuri este destul de liniștit, însă dak jucătorii nu îl satisfac, se comportă ca un adevărat antrenor. Are prieteni care țin cu echipe adverse, totuși nu există între ei discuții contradictorii. Timpul liber și-l petrece jucând tot fotbal cu prietenii, în spatele blocului. Ocupă postul de mijlocas. Pentru Bogdan, fotbalul este o mare pasiune.

Bogdan Ciutacu: În acest interviu a fost vorba despre fotbal. De mic, am urmărit meciurile de fotbal la televizor, cu foarte multă plăcere. Echipa mea preferată este Steaua. Simpatizez foarte tare această echipă și urmăresc, cu sufletul la gură, fiecare meci și chiar merg pe stadion, când am ocazia. „Reporterul” care m-a intervievat a încercat (cum se obișnuiește în presă) să îmi răstălmăcească vorbe. M-a întrebat, de exemplu, cum mă manifest în timpul meciului. I-am spus că mă simt de parcă aș fi antrenor. În orice caz, cred că a fost un interviu reușit.

Ștefania Nour: Colega mea, Andreea, mi-a spus că dependența de droguri își face simțită prezența din pricina dorinței de a ieși în evidență, de a fi remarcat, într-un mod mai excentric. Adolescenții ajung într-un cerc vicios. Mi-a mai zis că țigările sunt la ordinea zilei, pretutindeni. După părerea ei, 90% dintre adolescenții de azi fumează. Am întrebat-o dacă și ea face asta și mi-a spus categoric: „Nu! E un lucru lipsit de sens să fumezi ca să ieși în evidență!” E de părere că te poți remarca și altfel. Am mai întrebat-o despre cât de bună treabă fac centrele de dezintoxicare și mi-a zis că da, fac o treabă bună, având în vedere că majoritatea celor ce ies de acolo sunt vindecați total. Am ajuns la o concluzie: Nu-ți distruge viața pentru o clipă de plăcere!

Andreea Ciohodaru: Reporterul a „atacat” un subiect mai greu, dar, totodată, prezent în viața adolescenților. M-a întrebat dacă am cedat tentațiilor provocate de țigări sau droguri, ori dacă am cunoscut persoane care au făcut-o. Am răspuns sincer și mi-am spus părerea despre aceste vicii. I-am remarcat insistența și agerimea în a reține informații. A încercat un joc de sensuri pentru a ajunge la o concluzie.

Gara de Vest

*Alexandra călătorește destul de mult, este sufletul proiectelor noastre (deloc puține) și ne spune, cu umor, cum se vede lumea prin ochii unei fete pasionate de științele umaniste și nu numai...

Bruxelles... Capitala Uniunii Europene. Când te gândești la acest oraș îți imaginezi un val de clădiri vechi, mari, somptuoase, construite într-un stil ușor romantic, în combinație cu elemente moderne, monumente și statui, unice prin stil, centre comerciale kilometrice, MiniEuropa, Atomul și altele.

Evident că orice oraș are și părțile lui mai puțin frumoase, dar nu o să vă spun povestea străzii pe care geamurile au luminite roșii sau a tunelului care miroase a canalizare (pardon, canalizarea miroase încă frumos!), ci, mai degrabă, am să vă spun ceva despre cel mai multicultural punct al Bruxelles-ului, și anume (Auto)Gara de Vest! Consider că este cel mai îngrozitor loc în care poți aștepta autobuzul 190 care, ca să vezi, nu mai vine!

Ghidul meu „turistic” a vrut cu tot dinadinsul să ne întâlnim în locul acela. Am uitat să menționez că i-a luat ceva vreme să se descurce cu metroul! Cel mai aiurea aspect al acestei gări, care nu este o gară, ci o stație de metrou, este că, stând acolo, vezi cum trece câte un arab, marocan sau mai știu eu ce (e cam greu să-i deosebești) și te întreabă ceva (având în vedere că eu nu înțeleg o boabă franceza).

Dacă omul știe și engleză, te ține de vorbă până pierzi autobuzul, așa încât trebuie să aștepți încă o jumătate de oră pentru următorul. Dacă e sâmbătă sau duminică trebuie să aștepți încă o oră! Subiectul lor preferat este să se plângă. Succes pe toate părțile o poveste, pe care o spun, astfel, de mai multe ori. Ideea e că te plictisești de mori și te gândești: „Doamne, mai termină omul ăsta odată?” sau: „Doamne, vine autobuzul azi sau mâine?” Nu este zi în care să nu te izbească cu vreun „bonjour”. Iar tu, din politețe, le răspunzi: „Hello!”

Alexandra Artenie, clasa a XI-a F

O călătorie mai puțin plăcută – naveta

*Mărturisesc că, după ce am citit materialele, am început să mă gândesc serios la timpul pe care elevii navetiști îl au nu doar pentru a-și pregăti lecțiile, dar și pentru viața lor. Viața lor confiscată de navetă... Ați călătorit vreodată cu maxitaxi-ul, dar cu trenul? Ziilnic? N.M.

Cu această situație se confruntă majoritatea elevilor care vor ceva mai bun pentru viață și își doresc să învețe la oraș, într-un colegiu, să prospere, astfel încât, la maturitate, să aibă o viață mai bună.

Mulți ar spune că a fost o neșansă pentru mine să fac școala generală la țară și, cu toate acestea, am dovedit că nu sunt cu nimic mai prejos decât cei de la oraș, și sunt convinsă că nu sunt singura.

Pentru asta am avut de trecut peste niște bariere, ca să ajung dincolo de niște uși închise, cum ar fi faptul că fac naveta săptămânal sau la două săptămâni. Stau foarte puțin la țară și e trist când mă gândesc că sunt musafir la mine acasă. Asta în condițiile în care ajung vineri seară, la 23:30 sau chiar la miezul nopții, și plec duminică la ora 14:00.

Începutul a fost foarte greu, dar pot spune că acum m-am obișnuit. Pe primul semestru în clasa a IX-a îmi lipsea foarte mult acea zonă frumoasă denumită “la poalele Penteleului”, îmi lipseau rudele și prietenii buni. Voiam să stau acasă. Trebuie să recunosc că am fost pe punctul de a renunța, pentru că naveta și gazda erau două lucruri noi pentru mine, și nu le consideram deloc o experiență plăcută. Nu e deloc ușor să mergi cu trenul personal în condițiile actuale oferite de C.F.R. și, mai ales, noaptea. Această călătorie durează trei ore, însă e mult mai plăcută vinerea, fiindcă merg acasă.

Duminică se transformă într-un coșmar, căci la ora două după amiază plec cu autobuzul până la gară. Un autobuz foarte aglomerat, plin de geți (bagaje, geamantane) și elevi. Ajunsă la gară, aștept până pleacă trenul la ora 16:00. În jur de ora 19:00, călătoria ia sfârșit și începe încă o săptămână printre străini.

Avrămescu Otilia, clasa a X-a A

Despre navetă și alte probleme...

Pe cât de obositoare mi se pare, naveta este și distractivă. În afară de îmbulzeala din autobuz, totul este „bine”: bobocii strigă în gura mare ce-au făcut la școală, cum este liceul, cum sunt profii, șoferul își admiră posterul cu „Spartani”, iar manelele ne acompaniază tot drumul. Degeaba îi spui șoferului că muzica ar trebui să fie pe placul tuturor, el o ține pe-a lui: „Da’ manelele ce are, dragă?” Oricum, cu nimic nu mă deranjează faptul că babele mă ceartă că am ghiozdanul prea mare și nu mai unde să-și pună imensele sacoșe de rafie; cred că au acolo provizii pentru toată luna, de vreme ce vin, e adevărat, foarte rar în oraș. Încep să-ți spună că parcă ai băgat pietre în ghiozdan, că ești tânără și poți să stai înghesuită, dar că ele se sufocă – probabil, dacă ești tânără, poți să stai și pe acoperiș!

Naveta este distractivă pentru că îți vezi prietenii din generală pe care o evocăm mai mereu („Ce bine era!”), dar este și necesară pentru că te duci acasă, și nu oriunde. Oricum, somnul de șase ore pe noapte am auzit că face bine. Seara ajung la 9 și, ca o elevă silitoare ce sunt, încep să-mi fac din teme până la miezul nopții. Dimineață, la ora 7, ochii sunt deschiși, pentru a termina ce-am început. Nu mai țin cont că am 4 km pe zi, pe care-i fac de la stație până acasă, sau că micul dejun nu există, ca să-mi păstrez silueta. Adică, ce se poate întâmpla dacă mă deshidratez – anemie, căderea părului? Nimic! La școală tot mă duc! Singurul dezavantaj

al navetei este că timpul este foarte scurt, practic acasă stau 5 ore, maximum, pentru că la 12:15 trebuie să fiu în stație, iar până la stație mai fac o jumătate de oră. La fel se întâmplă și seara, ajung la 9, apoi trebuie să-mi țin ochii cu mâinile, pentru a mai face ceva.

Cu toate astea, mă descurc binișor și, așa cum spun babele, sunt „în floarea vârstei”. Nu ar trebui să mă plâng, și nu fac asta!

Nicoleta Brânză, clasa a X-a A

Program

În fiecare dimineață mă trezesc la ora 7.30. Mă spăl pe dinți. Mănânc și mă apuc de învățat. Înainte să mă apuc de învățat, merg și mă joc cu mingea, ca să mă trezesc mai bine. După ce bat mingea o jumătate de oră, merg și fac o baie fierbinte. Apoi, după ce m-am trezit perfect, mă apuc de lucru.

După ce termin de învățat, mă uit la desene animate. La ora 12, plec la școală, unde lucrurile decurg normal. După ce ies de la școală, la 19.30, merg în parc la Hasdeu, unde aștept maxitaxi-ul cu prietenii. În maxitaxi, stau de vorba cu șoferul despre ce am făcut în acea zi.

Ajung acasă la ora 21. Mă spăl, mănânc și mă culc.

A doua zi o iau din nou de la capăt...

Costin Avram, clasa a X-a A

Despre același program...

De luni până vineri, mă trezesc de la 7, ca să pot lenevi mai mult timp în pat... La ora 8, iau micul dejun, pentru că, altfel, stomacul meu începe să-mi dedice melodii... Apoi, teme, prânz, același drum spre școală, cele șase sau șapte ore de înțepenit pe scaun, înapoi acasă, cină, duș, teme - din nou... - și puțin pe net...

În weekend, cât mai mult somn - că am de recuperat din timpul săptămânii... Tot în această perioadă, micile discuții contradictorii cu fratele meu și nelipsita masă săptămânală în familie...

Ioana Stanciu, clasa a X-a A

Cu ocazia...

Naveta este un proces ciudat...Te scoli la 6, îți împlinești nevoințele trupești și apoi pleci. Din clipa în care ieși pe stradă, te întâlnești cu oameni diferiți, aflați într-o stare ciudată, de semi-somnolență, combinată cu o stare de fugă. Acești navetiști se împart în 2 categorii: cei care sunt obișnuiți cu naveta și o privesc ca pe un mijloc de relaționare firească și cei care o consideră o povară, eu fiind un reprezentant de seamă al acestei ultime categorii. Drept exemplu, am să vă povestesc o zi din prima săptămână de școală, când, bulversat de schimbarea de orar, am mai moșăit preț de 5 minute, față de cât era voie. Când am ajuns la stradă, o ploaie mocănească m-a întâmpinat special pentru a se adeveri vorbele mamei: "Ia umbrela, că o să plouă !"

Ud flească, mă îndrept spre stație, dar cu 200 m înainte de destinație, mă întâlnesc cu autobuzul ajuns înaintea mea. Aici începe un soi de comunicare non-verbală. Eu îndrept degetul mare, semn de "SOS" (Oprește, nene!!!!), însă surpriză !... Șoferul îmi răspunde la fel, dar cu degetul mare la orizontală, semn că "stația era în spate". Dialogul degetelor mari se încheie brusc cu degetul meu mijlociu înălțându-se dojenitor.

În fine, trec peste acest moment și mă îndrept spre "ocazie". Aici, după cum ți-e norocul, căci numai el, săracu' prelungește sau scurtează timpul de așteptare. După 10 minute apare unul care face curse, un fel de taximetrist între oraș și restul lumii. O Dacie albastră, numai bună de casat, mă primește în spate alături de 2 moșnegi, locul din față fiind ocupat de un puști. Ajungem în oraș. Puștiul coboară la Liceul 5 și îi dă șoferului 1 leu "greu". Nici nu bănuia puștiul cât de greu e, decât atunci când șoferul, iritat de remunerația inconsistentă, i-a ars un pumn în omoplat, acompaniat de câteva cuvinte despre mamă. Boșorogii îi aprobau gestul, în timp ce eu butonam nervos telefonul, părând preocupat. Aceeași sumă aveam și eu de gând să-i dau.

Ajungem la Club, și, ca să nu primesc același tratament, mă dau jos, prefăcându-mă că nu pot să scot banii. Închid ușa, îi arunc leul pe geam împreună cu un "sănătate", semănând a "să ici primul stâlp !" și plec grăbit spre ceva mai rău: ȘCOALA !

Florian Tudor, clasa a XI-a F

O altfel de casă

Ce comună pare pentru noi totuși expresia "Simte-te ca acasă!" Și totuși, câți înțelegem că, pentru a ne simți ca acasă într-un loc, trebuie să îi împrumutăm acestuia o parte din noi? Atunci când stai în cămin, înțelegerea acestui lucru este vitală; altfel nu o să fii decât o ființă stingheră care se lamentează continuu că nu își găsește locul în propria viață.

Locuiesc în cămin de 4 ani și pot spune ca acesta a reprezentat primul pas major pe care l-am făcut în viață. La 15 ani, în primele clipe, când te vezi într-o cameră uriașă, înconjurată numai de fețe necunoscute, când realizezi că nimeni nu o să te mai trezească dimineața cu un zâmbet, că nimeni nu o să îți mai facă patul și nu o să îți mai încălzească mâncarea, până și pământul de sub picioarele tale pare să doară...

Cu siguranță, însă, nimic nu te poate maturiza mai mult și nu poate reprezenta o experiență de viață mai veritabilă și mai colorată decât trăitul la comun, în aceeași cameră (care, în timp îți va părea mai strîmtă decât o cutie de chibrituri) cu încă, aproximativ, 12 tipuri umane diferite, fiecare având propriul stil de viață, propriile idei și propriile orientări (vestimentare, muzicale, lingvistice...). Astfel, faci trecerea de la copilul visător la adolescentul încrezător, care preia inițiativa asupra vieții sale.

În timp, începi să te obișnuiești! S-ar putea chiar să-ți placă... Totul depinde, după cum am spus, de modul în care transformi spațiul într-o parte din tine. Poate că nu o să fie întotdeauna apă caldă, căldură sau uși funcționabile, poate o să mai sară siguranțele și o să rămânem fără curent pe jumătate de palier, poate o să ne terorizeze manea din camera vecină (no problem, îi terorizam și noi pe ei, d'aia s-a inventat heavy metalul), dar fără acestea, cu siguranță, viața în cămin ar fi deprimant de monotona.

Atunci când începi să te plictisești cu adevărat (ai toate șansele, pentru că la 20:30 trebuie să fim în incinta căminului, altfel riști să rămâi pe dinafară), tot ce trebuie să faci este să privești cu atenție sporită în jur și s-ar putea să găsești niște prieteni care îți vor rămâne alături toată viața. Probabil că majoritatea adolescenților vor fi de acord cu mine: e grozav să locuiești alături de cei mai buni prieteni, pentru că ei substituie familia care e prea departe, ca să te mai îmbrățișeze atunci când ai nevoie. Și dacă găsești cel puțin un asemenea prieten, te poți considera fericit!

În rest, trebuie să respectăm câteva reguli simple: să nu sărim gardurile liceului în încercarea de a "evada", să nu aducem băieți în internat, să nu "atentăm" la bunurile care nu ne aparțin...

Poate unii mi-ar spune că regulile sunt făcute pentru a fi încălcate, dar eu vă spun ca e muuuult mai confortabil pentru șederea în cămin să le respecti. În rest, lucrurile sunt supravegheate de doamna pedagog (care merită tot respectul nostru).

Un mare avantaj al șederii în cămin este acela că, în timp ce colegii noștri din oraș, sau mai rău, navetiștii, înfruntă cu stoicism stihile naturii în drum spre școală, noi nu avem decât de coborât câteva trepte. Mda... într-adevăr, nu ne vom putea scuza niciodată că ne-am uitat caietele acasă. Redevenind serioși, putem spune ca șederea în cămin chiar ne ajută să beneficiem la maximum de posibilitățile de educație pe care un liceu central ni le oferă. Avem conditii ok în cămin, cantina și școala în aceeași incintă. Ne mai trebuie doar voință pentru a obține rezultate bune!

De 4 ani trăiesc experiența căminului, iar aceasta continuă să mă surprindă zilnic și să mă învețe în fiecare clipă mai multe despre mine, ca simplă ființă integrată ansamblului acesta uimitor care este lumea înconjurătoare. Anul viitor mă așteaptă o nouă experiență plină de neprevăzut: cea a facultății și a căminelor studențești. Dar, după cei 4 ani în cămin, nu îmi mai este teamă de un nou început, pentru că am învățat să fiu puternică...

Andreea Mihalcea, clasa a XII-a C

*Pentru autenticitate, păstrăm limbajul și erorile scăpate din repezeala comunicării...

madiutza constantin: vierme!!!
madiutza constantin: ma ajuti si pe mine la ceva te rog
fruuuumosss!!!!
vy3rm3: da' rpd!
madiutza constantin: iti pun niste intrbări imi trebe pt aia cu jurnalismul
madiutza constantin: cum e sa faci naveta?
vy3rm3: najpa....
madiutza constantin: care sunt dezavantajele?
vy3rm3: 1.sa nu zici ca m-ai interviewat pe mine....
madiutza constantin: nu zic me
vy3rm3: 2. pute in maxi-taxi cand se urca unii....
madiutza constantin: intreb pe mai multi si fac o statistica
madiutza constantin: ti-a fost greu la inceput?
vy3rm3: 3.sunt rupte scaunele.... si pe majoritatea serie: titi+aneta
vy3rm3: 4. soferii sunt ai dracu.....
madiutza constantin: da cat poti tu de multe
vy3rm3: 5.baga numa' manele.....sau romania actualitati....
vy3rm3: e najpa knd stai in pcioare.....
madiutza constantin: cum e sa faci naveta iarna?
vy3rm3: 7.e najpa cand te prinde controulu; fara bilet si zici ca l-ai aruncat poe geam sau l-ai inghitit!!
vy3rm3: stai ca mai am!!
madiutza constantin: zi-le tu vierme
madiutza constantin: las ca ii bag eu pe astia la ziar!!
madiutza constantin: pe prima pagina ii pun!!
vy3rm3: 8.e najpa cand se ia soferu de tine ca stai cu picoarele pe scaune....
vy3rm3: 9.e najpa cand se urca nespalati si se aseaza in preajma ta.....
vy3rm3: 10.e najpa cand se urca babe si tre' sa le dai locu tau....
vy3rm3: 11.e najpa cand iti zice una buna daca e ocupat si u ii zici ca astepti pe cineva.....
vy3rm3: 12.e najpa cand stai cu geamu' deschis si te trage curentu la masea!
vy3rm3: 13.e najpa ca toate covorasele alea de pe jos sunt murdare ca dracu...
madiutza constantin: pana acum am retinut asa
madiutza constantin: ca e o mizerie de nedescris
vy3rm3: mai am.....
madiutza constantin: asa
vy3rm3: 14. cand e aglomeratie si tre' sa cobori pe usa din spate....
madiutza constantin: mai spune descarca-te!
vy3rm3: 15.cand se ia soferu d tine ca bagi muzica necenzurata la tl...

... un interviu online

Despre navetă . . .

vy3rm3: 16.cand pleci seara obosit de la scoala si te asezi langa o baba care vorbeste cu cu ma-sa lu vara lu' soacra-sa si ii spune de ultime recolta de ceapa sau de fii-su care plecat la ciordeala in germania.....
vy3rm3: 17.cand te asezi langa o gagică si asta vb cu barba-su la tel numa perversitati...
vy3rm3: 18. cand gasesti una mai buna,vrei sa te bagi in seama cu ea da' vezi ca e cu ma-sa!
madiutza constantin: fii atent ca mi-a venit o idee!
madiutza constantin: la ceea ce scrii tu aici
vy3rm3: 19.ca o ia prin toate gropile maxi taxi....
madiutza constantin: spun ca unii pentru a descrie conditiile din mijlocul de transport apeleaza si la umor
madiutza constantin: si dau exemplele tale
vy3rm3: 20.ca tre' sa astept la semafor pana imi rup firele de par din sprancene!
vy3rm3: as mai avea....da' nu mai pot acu!
madiutza constantin: ce semafor?
madiutza constantin: me rog....
madiutza constantin: la ce ora te trezesti dimineata ca sa ajungi la scoala?
vy3rm3: ala din centru (cenzurat) ca stau 2min de fiecare data ca sa vina verde...
vy3rm3: eu ma trezesc devreme....
vy3rm3: la 11
vy3rm3: la 12 ajung in oras
madiutza constantin: acuj te-ai mai obisnuit??
vy3rm3: pana la 13 beau cafeaua...
vy3rm3: si apoi ma duc la ore...
vy3rm3: m-am obisnuit...
vy3rm3: m-a ajutat cafeaua!
madiutza constantin: ajungi tarziu acasa?
vy3rm3: pe la 21:30....ca tre' s-o duc p-asta mica acasa...si apoi ma suna bagabontzii...
madiutza constantin: unde ley tu me
cafeau la 13?? mincinosule!
madiutza constantin: doar nu iti iei termos cu tine
vy3rm3: la bobitza!!!
vy3rm3: e 1.5 RON cafeaua...
vy3rm3: e proasta da' e ieftina si tare...
vy3rm3: te tine treaz...
vy3rm3: mai e cva?
madiutza constantin: nup
madiutza constantin: multumesc
madiutza constantin: acum sa vedem ce iese
madiutza constantin: iese
madiutza constantin: dac ma accepta acolo
madiutza constantin: fac cinste
vy3rm3: si eu va multumesc doamna Esca....mi-a facut placere sa fac parte din stirile de la ora 5!!!
madiutza constantin: eu nu sunt esca! esca prezinta stiri! eu sunt jurnalist!!
vy3rm3: bine....doamna Tatolici....sau Domnu Topescu???
madiutza constantin: ramanem la doamna
vy3rm3: ok
vy3rm3: daca ma mai prinzi maine dim...sa ma intrebi si maine...
madiutza constantin: ok
madiutza constantin: msmsmsmsmsmsms
madiutza constantin: nb si vise roz!

Bani de buzunar

***Ne preocupă subiectul, câți bani au elevii zilnic la ei, cât cheltuiesc aiurea, de cât au nevoie ca să nu se simtă jenați, de cât au nevoie cu adevărat ?... Știți răspunsul ?...**

Se spune că "banii n-aduc fericirea". Nimeni nu poate afirma sau infirma acest lucru, însă un lucru este sigur, și anume faptul că banii duc la diferențiere între oameni, poate chiar la o îndepărtare. Dacă stăm și analizăm lucrurile la rece, vom putea observa cu ușurință aceste diferențieri. Zilnic vedem pe stradă oameni triști sau veseli, supărați sau cu zâmbetul pe buze, îmbrăcați la modă sau nu, și ne întrebăm care ar putea fi unul dintre motivele pe care le-ar avea să fie așa. Banii...

Tot banii duc, din păcate, la diferențiere între copii și adolescenți. La cei cu venit mic, banii de buzunar oscilează între 1 leu și 2 lei zilnic; ei vin la școală pe jos, pleacă pe jos, dorințele lor sunt împlinite parțial sau deloc, iar dacă au un telefon, este doar pentru a vorbi puțin la el, în cea mai mare parte pentru urgențe de diferite feluri.

Dacă ne referim la cei cu venit mediu, putem spune că lucrurile stau mai bine. Banii de buzunar: între 5 și 10 lei zilnic; își permit să vină la școală și cu un mijloc de transport în comun sau particular, iar standardul lor e mai ridicat.

Însă dacă ne referim la cei cu un venit foarte mare, totul este altfel. Banii de școală: 30-50 lei pe zi, la școală vin cu taxiul, pleacă cu taxiul (sau cu propria mașină, din parcare la liceu); bani de buzunar: 50-100 lei și chiar mai mult, orice nevoie este satisfăcută (când vrea „dumnealui”), telefonul este de ultimă oră, iar, dacă facem un calcul, suma de care dispune un asemenea tânăr săptămânal depășește lejer 100 de lei.

În concluzie, banii duc la diferențieri între oameni, dar și între adolescenți, ceea ce duce la discriminări de tot felul.

Georgiana Argăseală, clasa a XI-a F

Cu mp3-u' în ureche

***Claudiu este pasionat de tehnologie, ca mulți tineri din generația lui... Ce crede el despre mp3 ? Dar despre cei pe care îi vedem pe stradă, pierduți într-o lume a lor, cu căștile în urechi, neatente la ce-i în jur, ascultând de niște voci la care noi, cei din afară, nu avem acces...**

Se pare că, dacă ești tânăr, în generațiile secolului al XXI-lea, tehnica îți oferă alternative la orice. Dacă înainte de noi, tinerii de altădată (părinții) se raportau la "Flower Power" ca un slogan ce a făcut furori, și hippioții promovau pacea și natura, adevărați "Copii ai florilor", se pare că noi ne putem intitula mândri "Copiii mp3-ului". Tehnologia ne ajută să înglobăm grămezi de speranțe, alinări, gânduri, opinii, impuse și induse, tehnologii sublinimare de educare, într-un singur dispozitiv minuscul.

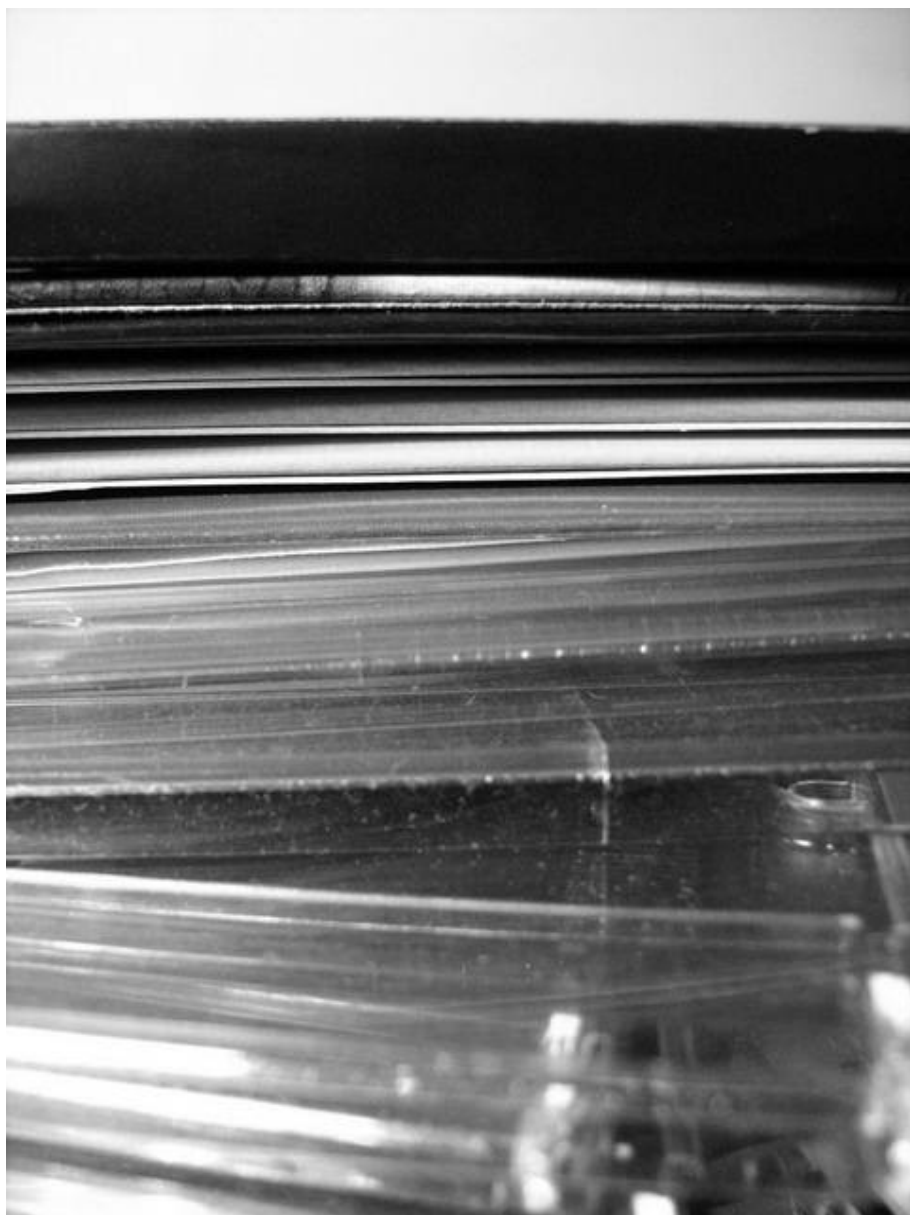
Nu contează ce curent muzical te impresionează, ce stil adori, ce gen te reprezintă. De la rock-eri la rapp-eri și punk-eri, toți apelează la serviciile mp3 player-ului. De la Nirvana la Rihanna și de la Gorillaz la P.Diddy, pe toți îi poți găsi într-o cutiuță fragilă, cu aspect de sofisticată aparatură japoneză.

Într-un limbaj de specialitate, mp3-ul este un format audio multimedia, având la bază comprimarea sunetului cu pierdere de calitate. A fost dezvoltat de Institutul Fraunhofer din Germania. Prescurtarea de mp3 vine de la MPEG Layer 3.

Noțiunea de mp3 player definește mijlocul tehnic pentru redare mp3. Ceea ce se știe este că majoritatea tinerilor din ziua își umplu timpul, stând cu căștile în urechi. Modalitatea perfectă de a uita de corigența la fizică, la chimie sau la logică, de a scăpa de aglomerația infernală din trafic, de a ignora orele de curs plictisitoare sau de a protesta în tăcere. Îmi aduc aminte cu plăcere de o reclamă, la radio, pentru un astfel de dispozitiv. Spunea ceva de genul „Ia-ți totii artiștii preferați în buzunar!!!”. Poate chiar așa e. Poate în acea cutiuță se află o altfel de lume, a idolilor. Poate că cel mai nou mp3 player este cel mai bun psiholog. Poate că nu noi îl ascultăm, ci el ne ascultă pe noi și ne înțelege problemele.

Ați observat că cineva, care ascultă muzică în căști, vorbește întotdeauna mult mai tare ca de obicei, de parcă nu l-am auzi. Poate că mp3-ul ne ajută să ne exteriorizăm mai bine. Poate că suntem mai siguri pe noi când avem căștile în urechi. Poate că ne ajută să ne creăm propria noastră lume. Cert este că ne reprezintă într-un fel ca generație, ieșind din tiparele unui accesoriu sau ale unui obiect util și plăcut.

Claudiu Masă, clasa a X-a A

Rubrica de absențe

*Această anchetă, bine documentată, și-a propus identificarea unor situații, despre care se vorbește mult în presă. Pentru a ști ce se poate face pentru asemenea copii, care au probleme fiindcă au rămas singuri acasă, trebuie, mai întâi, să-i cunoaștem...

Ionuț și Mihai B., doi băieți, unul de 5, altul de 10 ani, dintr-un sat buzoian, au fost supranumiți de săteni, “orfanii cu părinți”. Povestea lor este bine cunoscută în satul buzoian, Ionaști; după ce părinții au plecat, în urmă cu trei ani și jumătate, în Italia, la muncă, ei au rămas în grija bunicului văduv. Viața celor doi băieți s-a dovedit tot mai grea. Asta, deoarece sunt în grija unui bătrân în vârstă de 69 de ani, iar condițiile în care trăiesc sunt mizere.

Contactat de redactorii revistei noastre, bunicul a declarat, cu lacrimi în ochi, că tot ce poate oferi micuților e pensia lui de 190 RON: “Mai mult nu pot! Le mai trimite și maică-sa câte ceva de acolo, dar nu prea ne ajungem!” Vecinii spun că și ei că sar în ajutor, ori de câte ori este nevoie, dar principala problemă a copiilor este lipsa dragostei părintești. “Este foarte trist să-i vezi cum seara, după ora șapte, stau pe lângă poarta mea.

Așteaptă, sârmanii, să-i sune mama și tata!”, zice vecina lor Viorica V. “Dar și asta se întâmplă o dată pe lună.” “Mi-aș dori să se întoarcă mama pentru că ne e dor de ea, și tata ne-a spus că o să vină amândoi în țară, până la Revelion”, zice Mihai, băiatul cel mare. Învățătoarea lui Mihai ne-a spus că băiatul cel mic are probleme la un ochi și trebuie operat. E posibil ca părinții să fi plecat pentru asta, pentru problema medicală, însă Mihai a adăugat: “O să ne cumpere și un calculator, așa au zis!” Situația micuților este delicată. Totuși, autoritățile din acest sat ne-au uimit cu atitudinea lor de o pasivitate inexplicabilă. Singura scuză a fost că în luna iulie a anului curent s-au înregistrat în evidența lor încă 10 copii care se confruntă cu aceeași situație.

Avrănescu Otilia, clasa a X-a A

Familia reprezintă, conform definiției din DEX, o formă de comunitate umană, alcătuită dintr-un cuplu conjugal și copiii acestuia. O familie a avut și Andra I. până când mama ei a hotărât că, pentru a-și întreține fiica și soțul, e mai bine să plece la muncă, în Spania.

După numai un an de zile de la plecare, a avut loc divorțul părinților Andrei. Inițial, Andra a rămas în grija tatălui ei, însă, după ce acesta s-a recăsătorit și s-a mutat în altă casă, Andra a ajuns în grija unei mătuși din partea mamei.

După 3 ani, mama Andrei s-a întors în țară. Andra și mama ei au locuit în apartamentul fostului cuplu, timp de trei luni. Apoi, apartamentul a fost pus în vânzare, iar Andra a ajuns să stea în gazdă la un necunoscut. Mama ei s-a întors în Spania. Tatăl Andrei își vede de noua familie. De Andra parcă au uitat amândoi.

(Anonim)

Plecarea românilor în străinătate are drept consecință, în mod frecvent, destrămarea familiilor. Apare problema copiilor rămași fără părinți. Din nefericire, eu cunosc un astfel de caz. Este vorba despre un băiat de 14 ani, care locuiește în Buzău, Mădălin P. Părinții lui au plecat amândoi, în februarie 2007, în Italia. După plecarea lor, Mădălin a avut o viață normală, cel puțin așa părea în primele luni, când bunicii aveau grijă de el, reușind să-l controleze.

În timp, comportamentul lui Mădălin s-a schimbat. Nu mai vorbea cu nimeni, nu mai ieșea cu prietenii în oraș, nu se mai îngrijea și era tot mai palid. Într-o dimineață, Mădălin a fost găsit zăcând inconștient în camera lui. Bunicii au anunțat salvarea imediat. După primele investigații, doctorii le-au spus bunicilor că nepotul lor a luat o supradoză de heroină. Din cauza acestor probleme, părinții lui Mădălin s-au întors din străinătate. Au cheltuit toți banii pe tratamentul lui Mădălin. Părinți, banii nu aduc mereu fericirea!

Alexandru Gherghie, clasa a X-a A

Se numește Adelina, are 14 ani și este elevă în clasa a VIII-a la Școala Generală Nr. 1, din Galați. Părinții acesteia sunt divorțați, iar ea se află în grija mamei. Cele două își petrec zilele într-o cameră de nefamiliști, trăind de pe o zi pe alta. Elena, tutorele "Albinuței", așa cum o alintă cei cunoscuți, are 38 de ani și a fost nevoită să plece în străinătate, în Germania. S-au împlinit deja 4 ani de la plecarea sa. La început, a știut că o să fie plecată 6 luni, însă nu s-a dovedit a fi așa. Motivul pentru care a plecat a fost acela de a închiria un apartament în care să poată duce o viață decentă, pentru a-i cumpăra fiicei sale un calculator, hăinuțe și pentru a-i oferi un viitor mai bun Adelinei. "Albinuța" este o elevă silitoare, olimpică la limba română și engleză, însă își împrumută cărțile necesare de la profesori, colegi, prieteni, fiindcă ea nu are posibilitatea să și le cumpere. În lipsa mamei, fata a învățat să se descurce singură, fără ajutorul nimănui. De câteva luni nu știu nimic una de cealaltă, le este foarte greu, dar nu au o alternativă. Acum ceva timp, Adelina a aflat de la prietena cea mai bună a mamei că Elena a rămas fără slujbă, că este foarte bolnavă și că nu are bani pentru a reveni în țară. Această veste îngrozitoare a distrus-o pe fată, care s-a interiorizat pentru puțin timp. Dar, după acest coșmar, s-a ambiționat și a început să strângă bani pentru a-și aduce mama în țară. Au ajutat-o colegii de clasă, de școală, profesorii, dar și alte persoane care au auzit de cazul acesta.

Astfel, Adelina a reușit să ducă la bun sfârșit ceea ce și-a propus. Acum, sunt foarte fericite, pentru că sunt împreună. Primăria Galați le-a oferit un apartament în care să locuiască, utilat cu tot ceea ce le trebuie, iar mama are acum un loc de muncă stabil în țară.

Andreea - Iustina Tuzu, clasa a X-a A

Povestea mea

Cine sunt eu? O elevă de 17 ani, din Colegiului Național „Mihai Eminescu”, Buzău. Ce fac eu aici? Încerc doar să expun celor ce ar putea fi interesați de subiect situația în care mă aflu de ceva timp și tot ceea ce implică asta.

În multe privințe nu sunt altceva decât doar o altă adolescentă ce încearcă să treacă prin această perioadă dificilă a vieții cu bine. Totuși ceva mă separă de majoritatea celor de vârsta mea - mama mea a fost nevoită să emigreze în căutarea unui loc de muncă. Pentru prima dată a plecat acum 3 ani, în 2004, pe când eu aveam doar 14 ani. Problema emigrării unuia sau chiar a ambilor părinți a devenit din nefericire o parte din cotidian în zilele noastre, iar creșterea numărului de astfel de cazuri devine evidentă și în liceul nostru. Totuși nu aș vrea să vorbesc în numele altora, așa că îmi voi expune propriul caz.

A te afla într-o astfel de situație nu este deloc de dorit, însă eu sunt unul din cazurile fericite, dacă se poate spune așa. De ce? Pentru că, spre deosebire de alții aflați în situații asemănătoare, eu nu am fost chiar o „martiră”; mama mea nu este plecată decât câte nouă luni pe an, iar situația financiară a familiei mele nu este chiar atât de gravă, așa că nu a fost nevoie să îmi iau o slujbă. Pur și simplu, m-am trezit la 14 ani că urma să am mult mai multe responsabilități; chiar mai multe decât mama mea, deoarece, spre deosebire de ea, eu mai aveam și o școală de făcut în același timp.

Norocul meu a fost faptul că, fiind o fire foarte independentă, am transformat totul într-o șansă de a-mi testa limitele, de a-mi lărgi orizonturile, de a învăța. A fost o ocazie foarte bună de a-mi dovedi atât mie cât și celorlalți că sunt mai mult decât capabilă să mă descurc singură, că pot să duc în paralel atât o viață de mamă-surogat pentru frățiorul meu, dar să îmi și trăiesc anii de liceu. Ce păcat că nu totul a mers conform planului. S-a dovedit a fi mult mai greu decât mi-am imaginat.

Relația mea cu părinții, în special cu mama mea, s-a răcit foarte mult și nici între ei doi nu-i totul pe roze. În plus, a trebuit să renunț la multe lucruri care, pentru adolescentul tipic, sunt firești. Am pierdut socoteala weekend-urilor în care am stat acasă singură, refuzând invitația prietenilor de a ieși în oraș sau de a face orice altceva, deoarece trebuia să am grijă de fratele meu sau pur și simplu trebuia să recuperez în timpul meu „liber” toate treburile pe care nu apucasem să le fac în prealabil.

Nici la școală nu mi-e ușor. Dacă mai pun la socoteală și faptul că fac naveta, în fiecare dimineață trezindu-mă la ora 5:00, ca mai apoi să adorm chiar și mai târziu de miezul nopții uneori, cu greu fac față oboselii. Nu o dată mi s-a întâmplat să adorm în timpul orelor. Dar măcar în felul ăsta fiecare mică reușită îmi pare mai mare deoarece simt că am muncit mai mult decât alții pentru a o obține. Ce pot spune... caut partea bună în tot, pentru că altfel poate că aș ceda, iar mie nu-mi place să le dau dreptate celor care spun că nu mai rezist mult.

E adevărat că acum mă mândresc cu abilitățile mele de bucătar și experiența ca baby-sitter, sau cu faptul că atunci când e vorba de luarea unor decizii sunt mult mai matură și mai responsabilă decât majoritatea adolescenților, însă am ajuns să mă simt ca un adult în miniatură. Parcă mă transform în propria mea mamă, doar că în varianta tânără.

Ca să pun capăt acestei mărturisiri, pot spune că experiența asta m-a ajutat să mă formez ca persoană, m-a pregătit pentru viitor și m-a făcut să mă maturizez, însă totul prematur. Uneori simt că mi-a fost furată adolescența. Și poate că așa și este...

Simina Alina Neșu, clasa a XI-a D

M
Y

S
T
O
R
Y

Grafică:
Ștefania Nour
clasa a IX-a B

Ce mai citește lumea ?

Poate că mi-am ales greșit titlul articolului... Poate că întrebarea esențială e: „Mai citește lumea?”...înainte de toate, pentru o mai bună înțelegere a temei abordate, trebuie să luăm fiecare cuvânt și să îi analizăm sensul în context. Practic acest titlu evoluează în jurul a două cuvinte verbul „a citi” și substantivul (cred) „lumea”. Trebuie, deci, o definiție a celor două. Unde altundeva să mă uit decât în DEX, unde verbul „a citi” are înțelesul principal de ”a parcurge un text (pronunțând cuvintele sau nu) pentru a lua cunoștință de cele scrise”, în timp ce „lumea” este definită ca ”totalitate a celor existente în realitate; univers, cosmos”. Așadar, o rescriere a titlului ar suna așa: „Ce texte mai parcurge totalitatea celor existente în realitate, univers, cosmos pentru a lua la cunoștință de cele scrise” ...sună ciudat, teribil de ciudat, și, pot să spun, teribil de enervant de adevărat.

Ne limităm prin a defini „lumea” ca grup de persoane, unele mai plăcute, altele mai puțin, dar persoane ce, fără îndoială, sunt o prezență constantă în viața noastră. Există aici, bineînțeles, anumite excepții, cum ar fi persoanele dragi, ce, din varii motive, sunt la depărtare (fizica) de noi.

Am încercat, așadar, în acest scurt eseu/editorial/scriere ce îmi exprimă sentimentele să ofer nu unul, ci o multitudine de posibile răspunsuri la întrebarea formulată în titlu și, mai ales, reformulată în text, mai sus. De ce spun posibile răspunsuri? Simplu... nici unul nu este răspunsul absolut, nici unul nu are capacitatea de a se aplica universal sau măcar de a genera un altul, ce se aplică universal... consider întrebarea „Dacă mai citește lumea?” ca fiind stupidă...

Lumea citește!

De ce? Ei bine, omul nu a reușit de câteva milenii să inventeze o formă mai accesibilă de a stoca și de a transmite informația. Da, există astăzi mijloace informaționale mult avansate, precum cele audio (informația acumulată astfel nu este practic decât o vorbire a scrisului, există foarte puține lucruri ce pot fi surprinse audio, nu și în scris). În plus, este o cale mai greu accesibilă, nu oricine își permite astfel de mijloace. Avem apoi informația video, cu siguranță cea mai cuprinzătoare (bineînțeles, doar împreună cu informația audio, altfel ar fi ca și cum un om din secolul XXI ar viziona un film mut), însă este cel mai greu disponibil mijloc de transmitere a informației. În plus, nu tot ceea ce este scris s-a transformat în informație video, de fapt chiar destul de puțin, deci domeniul acoperă acoperă doar o sferă îngustă.. Iar lumea se referea la o totalitate, nicidecum la ceva îngust!

Așadar, cred că, inevitabil, lumea citește. Lumea aspiră la totalitate. Ce anume se citește? este însă întrebarea... Am făcut un mini-sondaj de opinie în rândul unor elevi din două colegii naționale buzoiene. În plus, m-am plimbat prin librării, am vizitat site-uri și am mirosit cărțile vechi din anticariate (de fapt, unul singur mai de luat în seama rezistă în orașul nostru). Totul pentru a vedea care sunt cele mai cumpărate/apreciate/căutate cărți de către cititorii buzoieni.

Pentru a nu-mi lăsa munca neterminată, am întocmit un top al celor mai citiți scriitori:

Mircea Cărtărescu - considerat de mulți ca fiind cel mai mare scriitor roman postmodernist;

Marin Preda - se pare că și romanele „Cel mai iubit dintre pământeni” sau „Delirul” l-au făcut să intre definitiv în inimile românilor;

Mircea Eliade – unul dintre cei mai cunoscuți români în lume, rămâne și acum un scriitor apreciat, în special datorită prozei sale fantastice;

Paulo Coelho - se pare că patronul echipei de fotbal nu este singurul român ce se visează „Războinic al luminii” sau alchimist;

Mario Vargas Llosa - „Memoriile” sale se pare că au prins la publicul autohton;

Elie Wiesel - un „fost” român nominalizat la Premiului Nobel pentru Literatură.

Poate că mi-am ales greșit titlul articolului...

Poate că întrebarea esențială e: „Mai citește lumea?”

Mihai Constantinescu, clasa a XII-a I

Cei mai citiți scriitori în clasa a X-a A

1.Amélie Nothomb

Scriitoare al cărei univers fascinant cuprinde "un dram de sadism, puțin masochism, o picătură de umor și un deget de cruzime" (L'Express); cele mai frumoase: „Metafizica tuburilor”, „Uimire și cutremur”.

2.Mircea Eliade

Trăsătura de bază a scrierilor sale este autenticitatea.

3.Daniel Pennac

Stil ingenios, alert, dens, nu de puține ori cinematografic, de la „Fructele pasiunii”, la „Zâna carabină” sau „La căpcăunii veseli”.

4.Dai Sijie

Pentru cei nostalgici din cauza comunismului – „Balzac și micuța croitoreasă...”.

5.Liviu Rebreanu

Scriitor obiectiv, care uimește prin puterea de a prezenta viața în complexitatea ei socială și psihologică, prin personaje surprinse în "umila și precara lor realitate socială" (Tudor Vianu). Nuvelele sunt teribile.

6.Mihail Sadoveanu

"S-a spus adesea despre Sadoveanu că este un mare povestitor: ceea ce povestește el sunt o mie și una de nopți ale românilor. Povestirea sadoveniană oprește timpul, creând în jurul omului povestitor sau ascultător un spațiu magic care-l protejează." (N. Manolescu) Recomandări: „Negustor lipscan”.

7.Dino Buzzati

Atitudine ironică, fundamental legată de fantastic, ca în „Monstrul Colombré”;

8.Gabriel Garcia Marquez

Ne descoperă, prin poezia și măiestria stilului său, o lume plină de pitoresc – cea a „povestirilor călătorești”;

9.J. Salinger

Personajele lui Salinger sunt fumătoare înrăite, beau martini și au sechele de pe urma războiului ... direct sau indirect.

10.Ioan Groșan

Umorist, pamfletar, autor de note ironice pe teme la zi, Ioan Groșan este un prozator minunat, un postmodernist remarcabil în „O sută de ani de zile la Porțile Orientului”, dar și în „Insula” sau „Caravana cinematografică”.

Ioana Stanciu, clasa a X-a A

Topul cărților mele preferate

~I~

1. "Marele portret"- Dino Buzzati

Un om de știință este chemat să se implice într-un proiect de importanță foarte mare, despre care însă nu știe nimic. Și nici cititorul nu va ști o mare parte din timp...

2. "Deșertul tătarilor"- Dino Buzzati

Autorul înfățișează destinul unui soldat pe nume Giovanni Drogo. Ajuns la fort, Drogo se alătură celorlalți așteptând, supraveghind deșertul și păzind fortăreața. Lipsa oricărui eveniment le transformă viețile într-un chin care nu se poate finaliza decât cu moartea. Așteptarea lor este însoțită de numeroase planuri care nu se vor concretiza niciodată.

3. "Regina de gheață"- Alice Hoffman

O fetița de 8 ani își dorește să nu-și mai vadă mama niciodată și, când dorința i se împlinește, la fel ca și dorința de a fi lovită de fulger, personajul se închide în sine; totul merge rău, excepția dragostei care, la un moment dat, o învăluie fără să-și dea seama.

4. "Metafizica tuburilor"- Amélie Nothomb

Sunt prezentați primii ani de viață ai copilului Amelie, care se naște cu adevărat abia la vârsta de doi ani și jumătate. În tot acest timp, ființa duce o existență pur vegetativă și este considerată de către medici drept legumă clinică. Cea mai frumoasă imagine din carte este aceea în care Amélie "se trezește" la viața datorită unei tablete de ciocolată albă.

5. "De ce fierbe copilul în mămăligă" - Aglaja Veteranyi

Cartea este bazată pe o narațiune la persoana întâi, a unei fetițe de circari plecați din țară. Pentru ea, România reprezintă mâncărurile specifice, gătite de mama ei în rulotă și veștile despre rudele rămase în țară, silite să îndure mizeria din perioada comunistă.

6. "Femeia nisipurilor"- Kobo Abe

Profesorul Niki Jumpei descoperă în niște dune un sat ciudat, ai căror locuitori trăiesc în gropi săpate în nisip. Ținut captiv de o văduvă, profesorul încearcă, fără rezultat, să îndepărteze nisipul care se afla pretutindeni.

7. "Iubiri dificile"- Italo Calvino

Este o colecție de povestioare cu "umor tragic" în care este prezentată, în diferite situații, lipsa de comunicare dintre un bărbat și o femeie. În fiecare cuplu există momente tensionate, din care partenerii nu pot ieși datorită lipsei de comunicare.

8. "Povestiri orientale"- Marguerite Yourcenar

Zece povestiri, dintre care cea mai frumoasă, din punctul meu de vedere, este « Laptele morții ». Această povestire amintește de legenda meșterului Manole și de mitul creației.

9. "Cronica unei morți anunțate" - Gabriel Garcia Marquez

Autorul reușește să reconstituie cazul lui Santiago Nassar, stând de vorbă cu cei care-l cunosteau și care auziseră de planul fraților Vicario de a-l ucide.

Mihaela Coman, clasa a XII-a G

Topul cărților mele preferate

~II~

*Cine crede că în clasa a XII-a nu mai este timp și pentru lectura „de plăcere” (R.Barthes) se înșală...
Cărțile au o putere tainică, te îndepărtează de spaima că examenul e greu, că nu știi destul,
că nu ești încă suficient de pregătit... Așadar, se citește!

1.“Mercur” - Amelie Nothomb

Este o carte minunată nu numai pentru că are două finaluri, ci și pentru povestirea interesant relatată. Autorul lasă cititorului impresia că Hezel, fata care este ținută pe insulă, și care trebuie tratată de Francois - o asistentă - arată ca un monstru, dar, aproape de sfârșitul romanului, aflăm că aceasta, de fapt, este o ființă extraordinar de frumoasă.

2.“Metafizica tuburilor” - Amelie Nothomb

Pentru a citi această carte trebuie să ai răbdare cu primele pagini, pentru că nu prea sunt pe placul nostru, dar, odată ce treci de ele, acțiunea devine interesantă, amuzantă... E o carte care merită citită, poate chiar recită.

3.“12 povestiri călătore” - G. Garcia Marqez

În această carte sunt prezentate 12 povestiri, una mai frumoasă ca alta. Cel mai mult mi-a plăcut povestirea intitulată “Urma sângelui tău pe zapadă”, dar și “Voiam doar să dau un telefon”. Toate povestirile au ceva care nu poate fi uitat, dar acestea două mi s-au părut mult mai captivante.

4.“M-am hotărât să devin prost” – Martin Page

Această carte merită citită și recită! Prima oară am auzit de ea de la doamna dirigintă și anul acesta am avut ocazia să o citesc. Este o carte pe care, dacă începi să o citești, nu o poți lăsa din mână până nu o termini. Acțiunea este concentrată în jurul unui personaj care este inteligent și care dorește să devină prost, deoarece observă că oamenii proștii sunt mai fericiți. A vrut să devină alcoolic, după aceea a vrut să se sinucidă, pentru ca, apoi, să se îmbogățească din întâmplare - vărsând o ceașcă de cafea pe tastatura unui calculator.

5.“Libelula” - Martin Page

În comparație cu cartea “M-am hotărât să devin prost”, de același autor, acțiunea este mult mai complexă și mai greu de înțeles, dar este o carte destul de frumoasă. În primul rând, mi-a atras atenția cum s-au cunoscut părinții personajului principal, și, apoi, felul cum petrecea eroina sărbătorile cu prietena sa, după ce a ajuns la Paris. În afără de aceste lucruri, mi-a mai plăcut felul cum reușea ea să facă rost de bani.

6.“Incredibila și trista poveste a candidei Erendira și a bunicii sale fără suflet” - Gabriel Garcia Marqez

În această carte se întâlnesc, în același timp, inocența și răul, iubirea și perversiunea. Este o carte care merită să fie citită.

Veronica Frățilă, clasa a XII-a G

Minutul de lectură la parter

Totul a început cu un semn de întrebare. Am fost chemate să citim un text și noi tot nu știam pentru ce. Era un text foarte amuzant, îl cunoșteam, de fapt, pentru că îl mai citisem, Cristian Popescu, "Local familial". Fiecare dintre noi două aveam un rol de îndeplinit, așa că am plecat spre clasele unde trebuia să prezentăm anunțul. Ne-am străduit să nu râdem, (că noi, de fel, suntem foarte glumețe!) pentru a nu crea impresia că totul este o glumă.

Ni s-a părut că am început cu stângul, însă nu era, de fapt, așa. Elevii au fost oarecum amuzați de text și poate acest lucru a fost dovedit de atenția lor, dar un domn profesor a fost nedumerit, la început. Ne-am simțit ca și când am fi deranjat ora, însă nu era așa, deoarece anunțul pe care l-am avut de făcut nu a durat decât un minut. Am pornit spre celelalte clase cu speranța că nu vom mai fi considerate niște musafiri nepoftiți și așa a fost, nu am mai avut parte de incidente.

A fost o experiență nouă și, totodată, amuzantă. Până la urmă, am fost aplaudate. Acum așteptăm "celelalte minute".

Ivan Oana și Filip Gabriela, clasa a XI-a F

P

Minutul de lectură de la etajul 1

"Ioana, vino încoa', nu mai mânca! Vino și tu, Claudia!"

Acesta a fost începutul turului de la etajul 1, adică intrarea în fiecare clasă pentru a face un minut de lectură din Cristian Popescu, poetul („Local familial”).

"Mama șterge pianul de praf cântă. Ne-a rugat ca atunci, când o fi, să udăm în fiecare săptămână cu parfum bun, pământul ei de deasupra. Mama mi-a cusut o cămașă de vară din umbra ei. Stă ascunsă în spatele pozei și ascultă cum îi spun acest poem. Ochii s-ar înveli încet în ceară. La ea în piept aurul e de seară. O lumină blândă care face rotocoale, se ridică ușor înspre tavan și în cameră miroase a tei și a prăjeală..."

"Acesta a fost un minut de lectură!" Asta am avut de zis în fiecare clasă. Reacțiile au fost împărțite, însă nimeni nu ne-a luat în derâdere. Probabil că a fost puțin din toate: curiozitate, surpriză, dacă nu atenție. Poate că ciocănitul și recitalul brusc au fost ceea ce i-a frapat pe toți, profesori sau elevi.

Unii au fost deschiși, ne-au ascultat cu plăcere, ne-au aplaudat, alții au fost sceptici... Cea mai bine-venită reacție a fost cea a doamnei profesoare de istorie, Tănase Cristina, care ne-a ascultat cu zâmbetul pe buze și ne-a felicitat (textul a fost amuzant și sensibil!) Am avut parte chiar și o îmbrățișare, din partea doamnei directoare Dobru. Cât despre elevi, din privirile și din aplauzele lor am putut ghici imediat dacă le-a plăcut sau nu. Au fost și reacții directe - am auzit într-o pauză: "Bă, au intrat două fete la noi în clasă, au citit ceva și au plecat..."

A fost o experiență inedită atât pentru noi, cât și pentru cei care ne-au ascultat, pentru că nu am mai avut niciodată parte de așa ceva. Dar a meritat!

Ioana Bogdan și Claudia Ioniță, clasa a XI-a F

Minutul de lectură – tot la etajul 1

Ne gândim de unde să începem... Emi vrea din sălile “vagon” (1.8,1.9,1.10), eu nu. O văd pe doamna Tudor și, brusc, îi spun: “Hai să încercăm la 1.14”. Cu toate că nu mă puteam abține din râs, am repetat în fața ușii de câteva ori ce am de spus, iar Emi începuse să citească textul. Până la urmă, ne-am făcut curaj am ciocănit la ușă și am spus: “Bună ziua! Avem un anunț de făcut”. Apoi m-am îndreptat spre tablă, ca să scriu numele autorului, iar Emi a început să citească. În acel moment elevii au început să râdă (sincer, nu știu de ce). Am terminat cu: “Acesta a fost un minut de lectură. Vă mulțumim!”. Doamna Tudor ne-a lăudat (“Foarte frumos!”), iar noi am plecat, și în urma noastră am auzit aplauze. Atunci ne-am simțit foarte bine și ne-a apucat din nou râsul pe amândouă. La următoarele trei clase (inclusiv laboratorul de franceză) am avut parte de aceleași reacții din partea elevilor; au rămas surprinși până și profesorii. Numai eu am avut câteva probleme în laboratorul de franceză, deoarece îmi aluneca creta pe tablă...

Artenie Alexandra, XI F

Au urmat clasele “vagon”. Am ajuns, dar nu știu de ce, amândouă aveam parcă o rețineră să mergem la acele clase. După ce ne-am încurajat iar una pe cealaltă, am intrat. La prima clasă, elevii începuseră să râdă și să vorbească, ba chiar unul din ei a venit lângă mine să se uite, de curiozitate, în foaia din care citeam. La clasa următoare ne-au ascultat, după care doamna profesoară de acolo a început să ne întrebe ce-i cu noi, despre ce club este vorba și cum se pot înscrie elevii. La ultima clasă am fost ascultate cu atenție, după care am primit o mică observație - să citesc mai rar. Când am vrut să ne întoarcem, doamna Boboceă, care era la prima clasă, ne-a pus să mai facem încă o dată minutul de lectură- (că prima dată am spus prea repede). Cu zâmbetul pe buze, l-am repetat, încheind astfel turul cu “Minutul de lectură”. Ne-a plăcut foarte mult și abia așteptăm “următoarele minute”.

Sigaciu Emilia, clasa a XI-a F

1

Ce? Și de ce? . . .

*Mihaela Iordache este studentă la Facultatea de Automatică din București;
a terminat C.N.Eminescu în 2007, la secția matematică-informatică;
am rugat-o să scrie câte ceva despre cele mai frumoase cărți
(doar o parte, evident, la un așa cititor pasionat)
pe care le-a citit, în general, în clasa a XII-a...

Jose Saramago – ‘Eseu despre orbire’ – pentru că Saramago îți va prezenta societatea actuală, cu toate defectele ei, pe care le va expune prin introducerea în acest mediu a unui factor perturbator. Imaginează-ți o țară în care fiecare om orbește, fără motiv și un guvern care încearcă, cu disperare, să controleze această boală, fără efect, ajungându-se, în final, la o lume infectă, în care cele mai întunecate părți ale umanității vor iesi la iveală.

Kobe Abe – ‘Femeia nisipurilor’ – închide ochii și închipuie-ți că te sufoci în nisip, că totul în jurul tău este acoperit de un strat gros care nu poate fi îndepărtat. Deschide ochii. Așa te vei simți citind această carte, cu acută nevoie de a respira, de a evada dintr-o groapă imensă de nisip. Bariera dintre personaj și cititor este, pentru câteva momente, ruptă, cine se sufocă și cine citește ?

Martin Page – ‘M-am hotărât să devin prost’ - ‘un intelectual rătăcit în lumea neștiutorilor de carte’, după cum spunea Călinescu despre alt personaj. Un tânăr retras, neînțeles, sărac și genial, care dorește să devină « prost », dar, ca orice geniu, înainte se documentează cu rigurozitate în legătură cu acest subiect. Până la final, dacă mulțimea de nume de cărți despre care afli nu te tentează să dai o fuga până la bibliotecă, atunci, cu siguranță cana de cafea se va vărsa aproape singură pe tastatura calculatorului, și te vei îmbogăți peste noapte.

Daniel Pennac - ‘Micuța vânzatoare de proză’ – împreună cu celelalte cărți din seria Malaussene, pentru că, pur și simplu, merită să le citești. Vei fi uimit cât de repede treci de primele 200 de pagini, ca apoi să ajungi la final fără să fi lăsat măcar cartea din mână. Pentru că acțiunea are continuitate, pentru că personajele sunt ușor de îndrăgit și pentru că Pennac are o uimitoare capacitate de a spune totul direct, într-un mod în care te face să te îndrăgostești de textul lui.

Alain de Botton – ‘Eseuri de îndrăgostit’ – un filosof îndrăgostit, cu tendința de a analiza totul, de a vedea legături acolo unde nu este nimic decât pura coincidență, de a idolatriza persoana iubită, de a vedea perfecțiunea acolo unde nu este decât persoana; ca orice îndrăgostit, personajul întrerupe citatele filosofice și ideile proprii cu fragmente din povestea de iubire prin care trece. Dacă asta nu ți-a stârnit îndeajuns curiozitatea, gândește-te că mai afli și tu câteva idei care îți vor crește nota la Filosofie.

Amelie Nothomb – ‘Metafizica tuburilor’ – pentru că te va surprinde modul în care autoarea definește titlul propriei cărți. Este autobiografică, și totuși modul ironic și luciditatea cu care prezintă totul te cuceresc din primele pagini. Dacă te atrage cultura japoneză, cartea îți va deschide câteva ferestre către interiorul acestei lumi. Bineînțeles că, dacă vrei să continui seria Nothomb, trebuie să citești și ‘Uimire și cutremur’, unde Japonia îți va părea de nerecunoscut.

Italo Calvino – ‘Dacă într-o noapte de iarnă, un călător...’ – începi o carte și constai, cu stupefație, că nu este cea pe care ai cumparat-o din librărie, și totuși te intrigă, vrei să o termini, când remarci că, printr-o eroare de tipărire, aceasta nu conține decât primele pagini, care apoi se repetă până la final. Te duci la librărie pentru a o schimba cu un alt volum, de această dată legat corect, pentru a-ți putea continua povestea și pentru a-ți hrăni curiozitatea, dar, deși pe copertă acum este titlul corect al cărții, în interior este cu totul altă poveste, care, spre surprinderea ta, te captivează, ca apoi să constai, fatalitate, ca și aceasta are aceeași problemă de tipărire. Despre asta este vorba în cartea lui Calvino, fiecare capitol este începutul unei alte cărți, întrerupt de câte un capitol cu un cititor prins într-o poveste de dragoste mai complicată.

Jerome K. Jerome – ‘Trei într-o barcă’ – Jerome este ironic, este amuzant și te captivează, deși poate la început cartea îți va da un sentiment fals, de superficialitate, totul are înțelesuri mai adânci decât poate părea. Trei bărbați și un câine într-o călătorie cu barca pe râu, și o confirmare a proverbului că ‘socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg’, ce pare să îi urmărească pe cei patru pe întreaga perioadă a aventurii lor.

G. Garcia Marquez - ‘12 povestiri calatoare’ - 12 povestiri independente, ce prezintă scurte fragmente din viața mai multor personaje. Cred că cea care m-a intrigat cel mai mult a fost : ‘Urma sangelui tau pe zapada’, de la titlu până la povestea în sine, totul este despre o iubire sfârșită prematur, o serie de coincidențe care duc la un deznodământ tragic, care te face să îți dorești mai mult de la viața.

John Steinbeck – ‘Iarna vrajbei noastre’ – cartea pornește de la cuvintele lui Shakespeare, ce par să îi urmărească pe protagoniști pe întreg parcursul acțiunii. Un om integru, sărac, dar fericit, alături de familia sa, care, datorită jocurilor murdare, este corupt. Cei doi copii ai săi, băiatul, care, la început, părea să aibă puterea de caracter a tatălui, ajunge să se dedubleze, capabil să se integreze în lumea ce îl înconjoară, și fiica, pe care la început o vede superficial, ca pe o viitoare femeie fatală, și care, la final, dovedește toate acele calități admirabile.

Mihaela Iordache

Profesorii noștri - lecturi preferate

*Pentru că zilele acestea am tot întrebat (sondaj de opinie) în stânga și-n dreapta, pe colegii noștri, „Ce mai citiți?”, era interesant să aflăm și părerea profesorilor noștri, care ne-au răspuns cu amabilitate la câteva întrebări... Sondajul a fost realizat de Cătălina Mitrea, clasa a XI-a F

- 1. Care este cartea preferată?
- 2. De ce v-a plăcut?
- 3. V-a influențat în vreun fel?

D-na prof. Elena Moldoveanu 1.Herman Hese - „Lupul de stepă” și „Jocul cu mărgele de sticlă” 2.„Lupul de stepă” mi-a plăcut pentru că surprinde întreaga dramă a creatorului de cultură. 3.„Jocul cu mărgele de sticlă” m-a influențat în alegerea profesiei pe care o am.	D-na prof. Rodica Tache 1. Biblia, în special Noul Testament 2 .Biblia este esența adevărilor trecute și actuale. Pe cât citești, vezi că toate lucrurile sunt punctate acolo de peste 2000 de ani, doar noi nu le-am descoperit. 3 .Acolo te învață că în primul rând aspectul spiritual este important și pe urmă cel al trupului. Deci, bunul pedagog trebuie să pună accentul pe aspectul interior, spiritual, pentru a contura personalitatea elevului și pentru a pune în valoare la elev: răbdarea, ascultarea, credința, bunătatea, blândețea, generozitatea, cunoașterea de sine.
D-na prof. Ileana Tunsoiu 1. Blaga - „Despre conștiința filozofică” și Andrei Pleșu - „Comedii la porțile Orientului” 2. Mi-au plăcut pentru că sunt pe structura mea psihică. Îmi place stilul spumos, savuros al lui A. Pleșu , ironia și stilul său dinamic. Este o lectură relaxantă, dar în același timp îți creează și noi motive de reflecție asupra naturii umane în contemporaneitate. Cartea lui Blaga are o structură academică, coerentă, consistentă, se adresează mai mult specialiștilor. 3. Cartea „Comedii la porțile Orientului” m-a ajutat în relația cu clasa, să descopăr noi dimensiuni ale „naturii umane” ale omului contemporan.	D-na prof. Mirela Crăciunescu 1. Siluan Athonitul - „Între iadul deznădejdiei și iadul smereniei” 2. Mi-a plăcut cartea deoarece am văzut cât de ușor poate primi omul harul lui Dumnezeu, cât este de mare bucuria de a trăi (în prezența) având har și, totodată, cât de repede îl poate pierde. Frumusețea este că poate oricând să-l redobândească.
D-na prof. Olivia Holdon 1. Ionel Teodoreanu - „La Medeleni”, L. N. Tolstoi - „Război și pace”, Emil Cioran - „Tristețea de a fi” 2. Mi-au plăcut multe cărți. La 13-14 ani îmi plăcea „La Medeleni” (Ionel Teodoreanu) a rămas cartea copilăriei mele. În liceu descopeream literatura rusă și eram fascinată de „Război și pace” (Tolstoi); la 20 de ani mă cuprinsese „Tristețea de a fi” (Emil Cioran). Foarte multe cărți mi-au plăcut. 3. Din toate am ales ceva și am devenit OM.	D-na prof. Iuliana Dobru 1. Dan Brown - „Codul lui Da Vinci”. Această carte m-a pus pe gânduri. M-a atras stilul atrăgător, clar, că este tradusă bine. Da aș reciti-o. Cartea bate filmul. Am văzut recent și filmul, nu se compară.
D-na prof. Virginia Alexe 1. Prima carte care m-a marcat puternic: romanul „Adolescentul” – Dostoievski (citită în clasa a IX-a) A fost primul impact serios cu universul din lăuntrul nostru, al oamenilor, cu numeroasele ipostaze ale eului uman; mi-a hrănit introspecțiile de la vârsta adolescenței. „Dragul meu elev, citește-o și te vei simți mai știutor, dar mai ales mai bogat!” 2. Cartea care mi-a deschis lumea, care mi-a desfășurat prin forța ochilor minții o epopee a omului – a fost „Demonii”, tot Dostoievski. După citirea acestui roman, aproape că mi s-a modificat (complicat) percepția asupra lumii. Am citit-o la vârsta tinereții (studentie). 3. Cărți savurate la vârsta maturității ar fi: a)”Marea teoremă a lui Fermat” despre demonstrația (în 1993) a unei teoreme enunțate în 1706; este frumusețea și candoarea tenacității și curiozității științifice încununate de succes și împlinirea unui vis; din cartea aceasta poți afla cum și de ce este matematica atât fascinantă. b)”Comedii la Porțile Orientului” – Andrei Pleșu – carte care îți deschide ochii și, luată în serios, îți adaugă o cută pe frunte. Conținutul ei este realitatea din jurul nostru, dar nu toți putem verbaliza ce simțim și vedem, de aceea trebuie citită tot timpul (!!!?) c)”O sută de ani de zile la Porțile Orientului” de Ioan Groșan – aș zice un Caragiale; carte care creionează lumea noastră, în mod special societatea noastră; mersul ei este spumos și revigorant. Mărturisesc, ușor rușinată, că citesc (am citit, voi citi) cu mare plăcere tot ce a scris Agatha Christie. Sunt cărți inteligente, impregnate de stil englezesc și umor specific.	D-na prof. Florica Stoicescu 1. Khalil Gibran - „Profetul” 2. Mi-a plăcut pentru că este o carte foarte sensibilă, este o lecție de viață și cu răspunsuri la întrebări pe care și le pune oricine. Este un poet mai mult decât un scriitor. 3. Mi s-au confirmat niște idei ale mele.
	D-na prof. Carmen Neagu 1. Umberto Eco - „Numele Trandafirului” 2. Mi-a plăcut tematica abordată. 3. N-aș putea să spun că m-a influențat într-un anumit fel, dar mi-a oferit și o altă perspectivă asupra vieții.
	D-l prof. Gabriel Onțeluș Cartea de literatură preferată este romanul „Frații Karamazov”, de F.M.Dostoievski, citit de două ori și incluzând aproape toate lucrările esențiale în legătură cu omul modern. În literatura română, pe locul I, la poezie, îl situez pe Eminescu, iar la proză pe M.Sadoveanu cu „Hanu Ancuței”.
D-l prof. Lucian Melnic 1. Sunt multe. Nu pot numi una anume. Îmi place cum scrie Jules Verne, dar și Umberto Eco, M. Preda sau I.L. Caragiale. 2. Mi-au plăcut cărțile lui Jules Verne deoarece sunt cărțile copilăriei mele și mi se par foarte bine scrise. I.L.Caragiale și cu M. Preda mi se par foarte asemănători ca stil. La M.Preda observăm comicul țaranului român și la Caragiale pe cel al orășeanului. Iar despre U. Eco pot spune că îmi place cum gândește. 3. M-au influențat toate cărțile lui Jules Verne și de aceea am ajuns profesor la „real”.	D-na prof. Mihaela Nicolae Asociez lectura adolescentină cu imaginea salonului în care Anna Karenina îl primește pe contele Vronski, din romanul lui Tolstoi. Liceul, cu trufia „Intrusului”, „Mare singuratic”, al lui M.Preda. În studentie a început pasiunea pentru sud-americani – Borges, Cortazar, Marquez și Saramago. Astăzi visez la „Monstrul Colombre”, răătăcit în „Deșertul tătarilor” (Dino Buzzati) și la „Jubirile dificile” ale lui Italo Calvino. Deschid „Exuvile” (Simona Popescu) și încep „Tratamentul fabulatoriu” (Mircea Nedelciu).

D-na prof.Cristina Tănase

- 1. Lucian Blaga - „Luntrea lui Caron”; toate cărțile din colecția Cotidianul.
- 2. Îmi place stilul, filozofia lui Blaga, tabloul politic pe care îl redă. Citesc în fiecare săptămână cartea din colecția Cotidianul, cea care apare miercuri.

D-na prof.Liliana Mihalcea

Cu vreo douăzeci de ani în urmă am citit Umberto Eco – „Numele trandafirului”. De atunci am mai citit multe, foarte multe cărți bune, dar trăiesc și acum încă impresia pe care mi-a lăsat-o acest roman. De ce? Poate pentru că este o carte despre carte și pentru că lectura ei mi-a deschis gustul pentru Eco, unul dintre scriitorii mei preferați.

D-l prof. Liviu Popescu

- 1. ”Le Petit Prince” – Saint-Exupery – am citit-o (în franceză) pe la 12-13 ani și am recitit-o de vreo 20 de ori! Nu știu de ce... Le-am „impus” și elevilor mei s-o citească, și au făcut-o, cei mai mulți, cu aceeași plăcere ca și mine. E o carte pentru copii?! Cred că e pentru „copiii mari” ca mine, care au nostalgia copilăriei, care vor să evadeze... nu știu!
- 2. ”Cui i-e frică de Virginia Woolf” – poate pentru că am văzut acum vreo 20 de ani piesa de teatru la Național (cu Radu Beligan și Marcela Rusu) și mi-a plăcut foarte mult! De multe ori am citit-o (recitit-o) cu voce tare; mi-am imaginat și în rolul masculin și în rolul feminin (nu sunt...!!!)
- 3. Ultima carte citită: „Une vie pour deux” – Marie Cardinal – o scriitoare foarte în vogă în Franța. Am citit-o din curiozitate! (recenzie – TV5)

D-na prof. Liana Iordănescu

Dacă e vorba să aleg o carte preferată e dificil – sunt cărți pe care le-am tocit tot scoțându-le și recitind mereu pasaje – e vorba de Caragiale, de Marin Preda, de Camil Petrescu, de Sadoveanu sau L.Blaga și Eminescu. Dacă e, însă, vorba să aleg o carte care m-a tulburat aceea a fost „Numele trandafirului” și am re trăit întâmplările și atmosfera cu prilejul vizionării filmului, ecranizare a celebrului roman al lui Umberto Eco, într-o distribuție remarcabilă. Apoi am recitit-o cu și mai mare plăcere. Recent, m-a pus pe gânduri altă lectură – „Palatul viselor” a scriitorului Ismail Kadare, imagine înspăimântătoare a dictaturii comuniste. În prezent citesc Aitmatov, pe care l-am descoperit cu uimire și încântare în romanul „O zi mai lungă decât veacul”. Suntem martorii propriilor noastre uimiri și descoperiri, și lectura devine calea spre noi orizonturi. Așadar, hai să descoperim tărâmurii noi de cultură! Ce mai contează că suntem tineri sau bătrâni, elevi sau profesori!

D-na prof. Cornelia Tudor

- 1.Nu cred că am o carte preferată. Iubesc multe cărți și-mi place să cred că și ele mă iubesc pe mine. Sunt o persoană care crede că fiecare lucru ni se întâmplă cu un anumit scop, iar cărțile cu care mă întâlnesc îmi oferă experiențe din care încerc să ies mai luminoasă și mai creativă. Am citit cu drag Alchimistul – Coelho, Albastru pur – Tracy Chevalier, Ca apa pentru ciocolată – Laura Esquivel, De veghe în lanul de secară – Salinger, Binecuvântați animalele și copiii – Swarthout, Biografia foamei, Uimire și cutremur – Amelie Nothomb, Femeia nisipurilor – Kobo Abe, Jurnalele lui Cărtărescu.
- 2. Am învățat de la eroul lui Salinger că un elev te poate disprețui pentru lipsa de demnitate, iar din „Binecuvântați animalele și copiii” că fiecare are o latură bună și sensibilă care poate fi valorificată. Un exemplu pentru profesori și elevi mi se pare Cărtărescu. Îl admir pentru ușurința cu care se mișcă prin toate domeniile: geniu lingvistic, stăpânește cunoștințe de anatomie și interpretează cu ușurință fenomene fizice, pe care le aplică societății în care trăim.
- 3. Cred că puterea cărților este aceea pe care tu le-o dai; ele te pot schimba în măsura în care tu vrei asta. Cărțile ne ajută să fim deschiși la minte și calzi la suflet.

D-na prof. Silvia Ionescu

- 1. „Vocile Puterii” – Adriana Săftoiu
- Un șir de interviuri cu toate persoanele care au fost purtători de cuvânt la Președinție sau la Guvern. Am aflat lucruri interesante, incitante și inedite despre diverse persoane și activitatea lor ca purtători de cuvânt. Cel mai mult m-a impresionat ce am aflat despre Bogdan Baltazar și Alexandru Mironov.
- 2. „Codul lui Da Vinci” – Dan Brown
- Cartea este bine scrisă și de aceea se citește cu mult interes și curiozitate. Este șocant, la început, subiectul propus, dar, la sfârșit, parcă am vrut să nu se termine. Nu știu cât este adevăr și cât este imaginație sau speculație. Cert este că pe zi ce trece auzind, văzând și citind atâtea parcă începi să te îndoiești. Începi să-ți pui multe întrebări despre credință. Nu știu dacă este bine sau rău. Adevărul este că dacă se clatină și credința te întrebi cu ce mai rămâi? Așa încât nu știu dacă am făcut bine sau nu citind această carte... Și ca „tacâmul” să fie complet am văzut și filmul!

D-na prof. Maria Metzner

Autorul meu preferat a fost și este Albert Camus. Din tot ce am citit rămân la prima „dragoste”, și anume „Ciurma”, pentru că mi-a plăcut în mod deosebit evoluția personajului Rambert, descoperirea sentimentului de solidaritate care lipsește multora, dar care a fost suportul atâtor oameni care au traversat un univers concentraționar.

D-na prof. Cerasela Crăciun

Pentru tânărul florentin Michelangelo, arta este totul. Nu contează familia, relațiile cu apropiații, suferințele și, uneori, umilințele pe care trebuie să le îndure. Pentru mine, impresionant este faptul că artistul dovedește ambiție și tenacitate, curiozitate și o dorință extraordinară de a cunoaște în detaliu anatomia corpului omenesc, chiar dacă asta presupune efectuarea unor disecții neplăcute (și interzise) sau discuții contradictorii cu cei din jur. Arta cere sacrificii și la Michelangelo Buonarroti se dovedește cu prisosință acest lucru.

Recenzie - Viața și opiniile lui Zacharis Lichter

Apărut pentru prima dată în 1969 an în care a primit Premiul pentru proză al Uniunii Scriitorilor din România, romanul lui Matei Călinescu poate fi considerat una dintre cele mai curajoase declarații de independență a individului în fața sistemului. Practic tot ceea ce face, gândește sau spune Zacharias Lichter are drept scop menținerea sa în afara societății și, mai ales, în afara oricărei categorii. Din poziția sa, el își poate permite o viziune de ansamblu a societății și chiar o critică a acesteia, critică ce ar fi rămas subiectivă dacă ar fi fost făcută din interiorul societății. Răsturnând sistemele de judecată și mai ales valorile societății moderne, o astfel de carte părea a fi destinată cenzurii, însă perioada apariției sale a coincis cu perioada de liberalizare, imediat după instaurarea regimului ceaușist.

Poate că cel mai evident moment al contradicției cu societatea modernă, în general, și cu cea din România acelor ani, în particular, este prezentarea ideii societății utopice, în care există doar hoți ce fură de la cerșători și cerșători ce trăiesc din mila hoților, practic o societate fără mult elogiata clasă muncitoare. Însă această idee atacă nu doar fundațiile comunismului, ci și valoarea muncii.

Nu trebuie făcută greșeala de a crede că personajul Zacharias Lichter se împotriva muncii, el doar nu se vedea pe sine ca participant la procesul de producție fizică. Incompatibilitatea dintre el și societatea în care trăiește îl face însă imun în fața acesteia. Practic, neavând nimic în afara propriilor idei, nu are ce să îi fie luat. Așa cum spunea și Steinhardt, Zacharis Lichter „rostește adevăruri pe care ceilalți nu-și pot îngădui să le șoptească. E copilul din povestea regelui gol, a lui Andersen. E bufonul regelui Lear. E lupul din fabula - și ea îndrazneată - a lui La Fontaine: habar nu are de zgardă. E liber, liber, liber”.

Așadar „Viața și opiniile lui Zacharias Lichter” este o carte atât pentru oamenii încă liberi, dar, mai ales, pentru cei prinși în mrejele societății.

Constantinescu Mihai, clasa a XII-a I

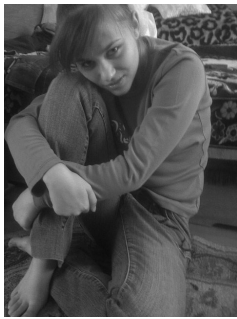

Grafică:
Micu Octavian
clasa a XI-a G

Tastatura de chihlimbar

Puiul de piropopircăniță

*După modelul *Cărții ființelor imaginare*, a lui Jose Luis Borges, la clasa a X-a A, au apărut, alte făpturi de mirare, semn că acea carte de nisip borgesiană acceptă, printre file, și pe acelea scrise în clasă, într-un exercițiu de imaginație...

După multe cercetări, am reușit să aflu ce este, de fapt, puiul de piropopircăniță. L-am descoperit într-un atlas prăfuit în care sunt imagini și prezentări ale celor mai rare creaturi, cadou pe care l-am primit de la străbunicul meu, în ziua când a împlinit o sută de ani.

Astfel, puiul de piropopircăniță este o reușită combinație între șarpe, un câine și o cârțiță: de talie medie, corpul pare din rasa canină. Numai că, în loc de blană, este acoperit de un strat de solzi de oțel, care constituie un scut de apărare foarte bun. Ochii îi sunt atrofiați, ca ai unei cârțițe și, la fel ca acestea, posedă gheare foarte puternice (două perechi – una o ține în marsupiu și este folosită numai în lupte, iar cealaltă își sapă galeriile în pământ. Are auzul foarte fin, fiind capabil să distingă zgomotul produs de mersul unei furnici de cel al căderii unei frunze, la o distanță de 3 km.

Puiul de piropopircăniță de astăzi este vegetarian, dar nu a fost întotdeauna așa; strămoșii săi se hrăneau doar cu carne de pui de dragon subteran, motiv pentru care această specie a și dispărut. Puiul de piropopircăniță a fost nevoit să se îndrepte spre un alt regim alimentar și, ținând foarte mult la siluetă, a renunțat definitiv la carne. Adoră alunele de pădure, având obiceiul ca în fiecare an să-și umple galeria-magazie cu conserve din aceste fructe. În lipsa lor, se mulțumește și cu nuci.

Puiul de piropopircăniță lucrează în basme, în slujba lui Făt-Frumos, fiind informatorul acestuia. Având un serviciu cu risc destul de ridicat, el are nevoie de arme de atac – dinți foarte ascuțiți, gheare puternice și o glandă ce secretă venin, aflată între ochi – și de arme de apărare – scutul cu solzi și membrele foarte bine dezvoltate (care îl ajută când viața îi este pusă în pericol).

Familistă convinsă, această creatură se căsătorește o singură dată, având grijă ca nunta să fie un eveniment de neuitat. Poate avea cel mult cinci pui, pe care îi încredințează spre creștere și educare mamei femele de pui de piropopircăniță.

Așadar, celebra ființă întâlnită în expresii de genul „îți naște mintea numai pui de piropopircăniță” nu este o invenție. Piropopircănița este un animal foarte rar, dar fără de care Făt-Frumos nu s-ar putea descurca în luptele sale.

Ioana Stanciu, clasa a X-a A

Belerofon

Belerofon, balaurul ucigaș, are 11 capete și 11 cozi. Ochii îi sunt de un roșu închis, ca cel al cireșelor. Spini și cetină îi cresc pe spate și pe burtă. Atunci când se cațără, balaurul cuprinde 11 văi și 11 dealuri, înghițind tot ce îi iese în cale. Pântecele îi este totdeauna plin de noroi. Atunci când sângerează, Belerofon se înfruptă cu ambrozie, lucru care îl ajută să-și vindece orice rană.

Această înspăimântătoare creatură este un adevărat centru al lumii. Belerofon se află în posesia unei pietre geme, a cărei strălucire provoacă furtuni.

Andreea Tuzu, clasa a X-a A

Rața mascată

Acest personaj himeric este foarte rapid, având în vedere faptul că reușește să atingă 100 de km în două secunde, ceea ce-l face foarte folositor în domeniul poliției – reușește să prindă infractorii cu ajutorul armelor proprii.

De exemplu, cu ochii ei, rața mascată reușește să vadă prin cele mai groase ziduri, îi poate ataca pe infractori cu penele sale foarte ascuțite, care se regenerează imediat după folosire. Cu măcănițul îi asurzește pe hoți foarte simplu. Când își ia zborul, rața mascată reușește să producă tornade; e utilă și ca submarin, pentru că are rezerve de aer inepuizabile.

În plus, GPS-ul de deasupra capului o ajută să se orienteze mai bine în misiunile foarte grele. Masca și pelerina o ajută să-și protejeze corpul de gloanțe.

Alexandru Moise, clasa a X-a A

Pe un peron...

Sunt pe peron. E duminică. Cu ochii împăienjeniți, trag de geamantanul care mi se pare a fi de plumb. Agitația călătorilor mă mai trezește din somnul în care sunt ca pierdut. Privirile mi se intersectează cu cele ale străinilor, făcându-mă să mă gândesc la destinația fiecărui călător.

În fața ghișeului de „Informații” o coadă lungă... Este ca un șarpe care se mișcă în reluare, târându-mă anevoie către nicăieri. Mă așez la coadă, așteptându-mi rândul. Mă rezem de perete, dar, după câteva clipe îmi dau seama că mă aflu altundeva, într-o pădure întunecată. Nu mai știu cum am ajuns acolo, știu doar că am alergat disperat, încercând să găsesc o cale de ieșire. Mi se părea că pașii mei mă purtau tot mai adânc în pădure. Am intrat în panică. Am început să strig, dar nu mă aude nimeni. E doar un ecou...

După câteva minute, aud o voce care îmi spunea : „Ținere, cu ce te pot ajuta?” Privesc în jur și văd ceasul mare din gară. Sunt singur. Șarpele uman a dispărut. Sunt aici, în fața ghișeului, doar eu și doamna din spatele biroului „Informații”. Trenul meu a plecat de mult timp.

Alexandru Constantin Gherghe, clasa a X-a A

Plasă albă de idei

Văd un păianjen care se mișcă în plasa lui, parcă sunt eu, uneori, când mă prind în confuzele-mi întrebări despre efemeritatea omului și perenitatea sentimentelor lui. Îmi Țes singură imensa plasă de idei - de aș avea ceva de câștigat din propriul chin, m-aș transfigura în artist și aș înțelege destinul său de creator...

Elena Alexandru, clasa a IX-a B

Ca nuca-n perete...

În lumea mamei mele, totul este pe dos. Când se ceartă cu mine, face din țânțar frunză la câini. Atunci când pleacă undeva, unde se strânge lumea ca la câini, se grăbește și își face treburile: parcă ar tăia ou cu oțet la pui în loc de frunze sau buruieni. Așa e mama, se enervează tot timpul, iar când îi mai spun și eu câte ceva, îmi zice:

- Nu mai smulge, dragă, țânțarul din armăsar, că nuca tot în perete o s-o pui; că așa faci mereu!

Garofița Rupa Elena, clasa a X-a A

Cumpăna cuvintelor...

Ne-om aminti, cândva, târziu,
de-această clasă cu pereți cojiți,
de-această bancă-n care stăm,
tâmplă fierbinte lângă tâmplă,
cu ochii țintă la tabla mângălită.
Dați-mi înapoi zilele de școală,
voi, ce aveți puterea, marilor clipe,
din nou elev să mai fiu,
în mijlocul lumii
să mă împlinesc cu mirare
Contemporan cu teoria cromozomilor,
cu eterii.

Georgian Nedelcu

Ne-om aminti, cândva, devreme,
De-această zi frumoasă de școală,
De-această bancă-n care stăm,
Tâmplă calduță lângă tâmplă,
Dați-mi încă un an, o zi, un ceas,
Marilor stele,
În mijlocul lumii să mă împlinesc,
Cu mirare, contemporan cu
Absolvirea de toate,
Contemporan cu pauza mare.

Lavinia Rad

Ne-om aminti, cândva, târziu,
De această perioadă de aur pustiu...
De această bancă-n care stăm,
fierbinte tâmplă lângă tâmplă,
Dați-mi un impuls, voi, nebunilor,
Marilor visători,
Independență aș vrea să fiu,
În mijlocul lumii să mă împlinesc cu mirare.
Contemporan cu Cărtărescu,
Cu Beyonce.

Diana Cruceru

Ne-om aminti cândva, târziu
De această perioadă a anului,
Când stă să ningă
De-această bancă în care stăm,
Numai tâmplă, retină, simțuri...
Dați-mi o rază de speranță,
Voi, profilor, marilor,
Voi deveni ce vreau să fiu,
În mijlocul lumii mă voi împlini
Cu mirare, contemporan cu mp3-ul,
Cu celulele stem

Răzvan Câmpeanu

Ne-om aminti, cândva, târziu,
De-această minunată stare,
De-această bancă-n care stăm,
Tâmplă vibrând lângă tâmplă,
Dați-mi un gând, voi, pescărușilor,
Marilor visători,
O pasăre în zbor vreau să fiu,
În mijlocul cerului să mă împlinesc
Cu mirare, contemporan cu
Blocurile-turn, cu mersul pe Lună.

Mihaela Coman

Grafică:
Ștefania Nour
clasa a IX-a B

Și-am pus între palmele noastre surâsul...
Eram atât de fericiți încât palmele noastre râdeau.
Pierduți în fericire ne-am avântat către cer
Atingând ale noastre tample de el...
Când ne-am trezit eram doi copaci,
Iar membrele noastre-ramuri de disperare.
Și-am implorat cerul s-aducă-mplinirea-napoi.
Dar nimeni ruga fierbinte n-o asculta,
Așa că ne-am hotărât s-o obținem noi doi.
Ne vom crește mâinile pe sub pământ
Și astfel curând ne vom putea regăsi.
Vom prinde-n mâinile noastre surâsul,
Iar fețele noastre-ndreptate spre cer
Vor zâmbi timid, ca pentru întâia oară.

Simina Alina Neșu

Ne-om aminti cândva, târziu,
De-această educație sumbră,
De-această bancă-n care stau,
Tâmplă a necunoașterii lângă tâmplă.
Dați-mi o explicație, voi, avarilor, marilor,
Ca voi nu vreau să fiu...
În mijlocul lumii mă împlinesc cu mirare
Contemporan cu imbecilitatea,
cu efectul absurd...

Vlad Mustață

Am încercat să prind un fulg de nea...
Păcat că s-a topit în palma mea.
Am încercat să număr picături de ploaie...
Păcat că toate au format șiroaie.
Am încercat să-ți spun ce simt doar pentru tine...
Nu am putut, m-am încurcat în rime.
Am încercat să număr clipele cu tine
Și-am reușit: atât sunt de puține...

Simina Alina Neșu

Timpul întreg se scurge alene...
O secundă pierdută undeva în urmă îmi strigă:
„Ia și apusul acesta de Soare cu tine!”
L-am luat și am plecat cu el mai departe.
Coboram încet pe cărarea abruptă a vieții
Și m-am oprit brusc, lăsând mintea să zboare.
Apusul din spate s-a oprit și el...
L-am întrebat mai apoi, părând gânditoare:
„Încotro ne-ndreptăm? Îmi poți spune oare?”
Mireasma vântului de leneșă toamnă
Încălzea arămiu tăcerea-apăsătoare...
Și-apoi, culorile lui în cor mi-au răspuns
„Nicăieri...doar spre celălalt apus”.

Simina Alina Neșu

Poezii “tehnice” . . .

de Liviu Vasilescu

ParadoX

Croșetând biții la lumina monitorului,
Cu bocancii puși în picioare,
Stând la masa rotundă din pavaj cubic ...
Scriu poezii moderne

Un vers-două pline de cuvinte simple
O strofă plină de spații albe între versuri

Finalul calm se dezlănțuie ...
Imaginația unei minți strânse de o șapcă nouă, afirmă:
Finalul închis în penița stiloului se-așează ...

0111111110001111011101101011101100100101
1010110011010111011010111011011011010110
0000100011111011101011010110101111011010
1110110110111011011101110110110110110110
1011011010111010110111111101010100111110
1101101110110100001111010101101000110101
1101101011011010110101101011011111111001
0110110110000001101101101101101111011011
1011111000010101110010111011011101101100

Confuzitate

Nu credeam că o sa înțeleg de ce mintea mea nu e completă.
Nu credeam că o să-mi aud vreodată umbrele.
Nu credeam că o să-mi văd gândurile obosite de succes.

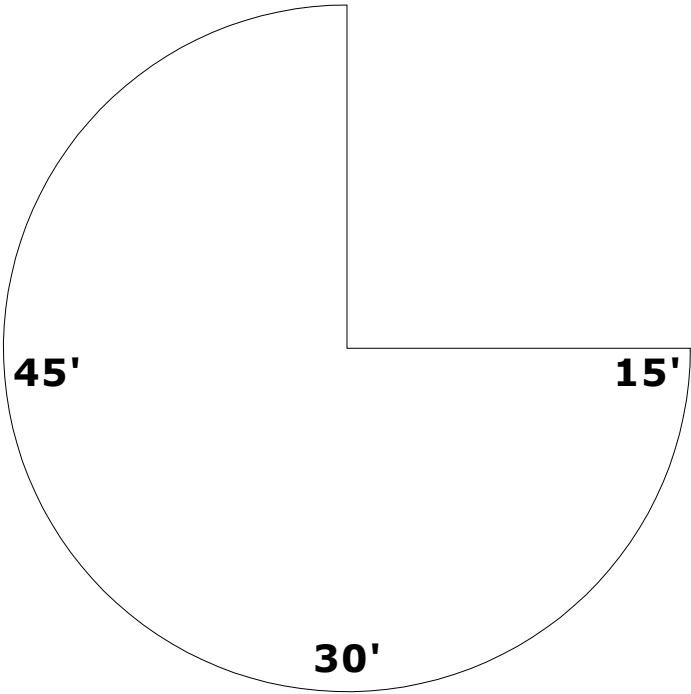
Simplu, nu credeam
Sunt confuz
Și nici acum nu cred.

Treimea sfertului academic

Localizare – O lume activă în secolul vitezei
De fiecare dată când faci ceva
E imposibil ca cineva să nu aibă nevoie de tine
Chiar dacă tu reperi ceva sau îți îmbunătățești cunoștințele
Sunt situații în care ești cerut
Și se vor supăra dacă nu ai fi apărut

Motiv - oricare
Poate are nevoie de ceva
Poate este o urgență
Poate trebuie să vezi ceva
Poate vei asista la o descoperire
Poate ... mai sunt și alte motive

Răspuns - 5 minute
Tu vei spune că în 5 minute
Eu te sfătuiesc să nu amâni.
Du-te, poți pierde ceva unic !
Voi rămâne eu 5 minute să termin poezia.

Priviți de sus, părem atât de mici...

...și culmea e că într-adevăr suntem. Suntem atât de mici, încât nici măcar nu observăm asta... m-am săturat de uriașii din jurul meu, apasă prea greu asupra mea... înălțimea e amețitoare și aparent salvatoare... dar de ce aș fi la înălțime dacă nu mai am aripi...? Visele mi le adun de pe jos și mă tai în frânturi de amintiri... nici măcar ploaia nu mă mai atinge... și cu toate astea, mă decolorez... mă văd scursă pe jos... până și vântul trece prin mine... nu vreau să mai fie totul doar un spectru banal, doar un arhetip, doar umbre... nu mă mai găsesc prin atâta întuneric... și e liniste... și sunt doar eu, cu sute de gânduri mișunându-mi în labirinturile minții... oare mai trăiesc? Oare am trăit vreodată...?

Cătălin Camelia
clasa a XI-a D

Grafică:
Ștefania Nour
clasa a IX-a B

Toamna mi se întâmplă lucruri frumoase...

Erau primele săptămâni de școală, iar eu nu îmi puteam lua ochii de la fereastra mare și un pic murdară a clasei, prin care se vedea un castan uriaș, cu frunze ruginii ce străluceau în bătaia soarelui care încă mai strălucea timid printre norii străvezii. În orele plictisitoare de fizică închideam ochii pe furiș și număram în gând câte castane cădeau una câte una, producând în căderea lor un zgomot ușor care semăna cu cel al picăturilor de ploaie... Toate acestea se întâmplau în generală. Acum, de la geamul clasei mele din liceu nu se mai vedea niciun castan și partea cea mai neplăcută e că nici nu mai pot închide ochii pe furiș în ora de fizică...

Mă trezesc din starea mea de hibernare și îmi dau seama că mă aflu în drum spre... necunoscut. La ora 2, orașul este destul de calm și respiră ușurat sub soarele toamnei. Mă zgâiesc la cartierele prin care trec și mai ales la casele vechi, pe care nici nu le-am băgat în seamă până acum, pentru că merg numai cu nasul în pământ, de teamă să nu mă observe cineva și să mă deranjeze din somnul meu cu ochii deschiși... În fața parcului mă opresc nehotărâtă și, în cele din urmă, mă hotărâsc să intru. Adrenalina îmi călătorește prin vene cu viteza luminii și am inima cât un purice pentru că presimt că ceva special mi se va întâmpla. Toamna mi se întâmplă mereu lucruri frumoase. Covorul de frunze arămii îmi trosnește sub picioare și, deodată, îmi vine nefericita idee de a o lua la fugă printre frunzele uscate ce sar învolburate în urma mea, de parcă cineva le-ar fi trezit și pe ele la viață. Mă trezesc din starea mea de visare și văd că sunt întinsă pe jos, că cerul mohorât e printre crengile copacilor... Am murit și am ajuns cumva în Rai? Nu, n-am murit, am alunecat pe o castană... Aștept câteva minute până la apariția unui salvator, dar, după câteva minute de așteptare zadarnică, încep să cred că arăt chiar penibil așa, întinsă pe jos și mă hotărâsc să mă ridic... O iau iar la fugă și, în câteva fracțiuni de secundă, sunt iar pe jos... De data asta n-au mai fost castanele, ci frunzele umede care scârțâie sub tălpile mele obosite... Încep să cred că toamna nu este chiar anotimpul meu preferat... Mă ridic încet. Pe o bancă din față stă chiar prietena mea... Oare ce o căuta aici la ora asta?! Trebuia să fie și ea la școală. Mă apropiu timidă de banca ei și ea se arată un pic uimită. Ne uităm una la alta și începem să zâmbim amândouă. Da, venisem din același motiv: să uităm pentru o clipă de școală, de teme, de lumea agitată, de aglomerație, de obișnuit.

Lumea viselor noastre este întreruptă însă de muzica mobilului, care sună ca un greiere răgușit în buzunarul meu rupt. Bag mâna după el și dau peste o... castană! Otez și zâmbesc. Îmi dau seama cu groază că mă așteaptă acasă pe birou un teanc de referate la engleză, română, franceză. Mă uit la prietena mea și am chef să o întreb dacă îi place toamna, dar mă răzgândesc brusc. Mă ridic și privesc pierdută în gol. Mulțimea de culori, peisajul puțin trist și puțin vesel, un pic dulce-amar, ca aerul de toamnă care poartă miros de frunze căzute, de copaci bronzăți, care năpârlesc, și de castane, mă fac fericită. Acum, într-adevăr, îmi dau seama că toamna mi se întâmplă lucruri frumoase...

Ana-Maria Bucur, clasa a XI-a D

Grafică:
Ștefania Nour
clasa a IX-a B

Apusul meu

...toamna viselor mele... în rotoace aurii se învâlmășesc speranțe, frământări și veșnice întrebări. Doar vântul mai suflă peste sufletul meu ruginiu, dezgolind un alter-ego îngropat de mult timp sub morminte veștede de vreascuri fumegânde...

Aleile minții și-au pierdut tenta de gri, iar pașii-mi șovăielnici se dizolvă printre râsete. Un amalgam de amintiri îmi năpădesc neantul de goliciune, umplându-mă de zâmbete de împlinire și împărțindu-mă în o mie de zări...

În dansul frenetic al frunzelor poleite arămiu premature, mă înalț spre eter și zbor cu aripi de curcubeu. Îmi cobor privirea pe lucirea razelor care mă inundă de mine și îmi pare atât de mic universu-mi tomnatic, încât cu greu mai văd pădurea de chihlimbar brun-roșcată.

Soarele ca de portocală mă cuibărește înapoi în lumea castanie. Frunzele sunt calde, iar clipele lucesc îmbietor, simulând un apus efemer. Mă îngrop într-o mare de uitare și visez trecutul printre pleoape...

...și e toamnă...

Cătălin Camelia
clasa a XI-a D

Redescoperirea holocaustului

După cum scria Aristotel, „speranța este visul celui treaz”, singura armă de care dispun deținuții din „lagărele morții”.

Pentru a explica acest eveniment, ce a avut loc pe 17. X. 2007 la Colegiul Național „Mihai Eminescu”, am să încep prin a vă spune atât: în sală era multă agitație. Elevilor adunați în amfiteatru se pregăteau de prezentarea unor proiecte pe tema holocaustului. Ne-a introdus în temă doamna C.Tănase: „Un genocid pe care mintea unui om normal nu-l poate cuprinde”.

Cum a fost posibil holocaustul? Pentru că s-a căutat un „ștap ispășitor”- evreul, după cum cred eu?! Se știe că principiul propagandei antisemite a fost: „Hai să punem un inamic să ucidă alt inamic!”

Prima activitate a constat în prezentarea fișelor realizate pe această temă. O mărturie interesantă, prezentă într-unul dintre afișe, a fost cea a lui Oliver Lusting, care suna cam așa: „... mă chinuie și mă va chinui toată viața că m-am despărțit de mama fără s-o sărut, m-am despărțit pe veci de frații mei mai mici fără să-i îmbrățișez. Nimeni, nici eu... nu ne-am putut gândi că noi ne vom despărți pe veci”.

Foarte interesant a fost și eseul referitor la celebrele „Lagăre ale morții”. Cătălin Buzoianu ne-a prezentat albumele cu imagini surprinse la Auschwitz, realizate de Hocker și apărute anul acesta. A urmat prezentarea casetei „Holocaustul uitat”, cu mărturii impresionante, și apoi discuția s-a orientat spre o carte a Soniei Polty.

Un reportaj semnat Carmen Avram, preluat de la PRO TV, a reactualizat problema holocaustului. Câteva date statistice ne-au impresionat: în momentul dezlănțuirii masacrului, în România existau peste 300.000 de evrei, azi au rămas doar câteva sute.

Otto Adler, un supraviețuitor al lagărului din Auschwitz, aduce poate cea mai impresionantă mărturie: „Ne uitam la un fum înfiorător, negru cu miros de carne arsă... fumul a rămas în minte toată viața, și mirosul și aspectul lui...”. La un moment dat, Otto Adler precizează că majoritatea „prizonierilor Holocaustului” nu erau conștienți de drama prin care treceau, crezând că fumul vine de la o distanță de câțiva km, nu chiar din incinta lagărului, de la câțiva metri.

Consider că afirmația lui P.Tuțea definește exact holocaustul, din perspectiva nevoii omului de a fi liber: „Libertatea omului este partea divină din el”.

Mitrea Cătălina și Argăseală Georgiana
clasa a XI- a F

Despre Sava Gotul de la Buzău

*O lucrare de sociologie nu este simplu de făcut. Trebuie documentare, argumentație și talent... Activitatea se încadrează la capitolul Dezbateri Sociale.

Sfântul Sava de la Buzău, cunoscut și sub numele de Sava Gotul deoarece era „got de neam”, a trăit în vremea când Dacia era stăpânită de goții migratori. După cum observa Hipocrate, nu numai tipul de constituție fizică, ci și însușirile spirituale deosebesc oamenii ce aparțin diferitelor regiuni. Cred că Sfântul Sava de la Buzău a fost ucis deoarece mediul natural în care au trăit goții migratori pe parcursul dezvoltării lor le-a influențat foarte mult caracterul nestatornic, nefiind capabili să creadă într-un singur Dumnezeu.

Consider că atât mediul natural, cât și viața socială i-au determinat existența Sfântului Sava. Acesta s-a născut în apropierea râului Mousaios (Buzău) și încă din copilărie s-a arătat râvnitor în credința creștină, aceasta probabil datorită și faptului că părinții săi erau creștini. Cu ajutorul duhovnicului său, preotul Sansales, și a preotului Gutticas, care păstora într-o cetate apropiată, prin post și rugăciune, tânărul Sava și-a sporit evlavia, blândețea, smerenia, iubirea de adevăr și statornicia în credința ortodoxă.

Astfel, prin formele sale de relief, teritoriul oferă și determină modul de viață și organizare internă a comunității (în zona Buzăului trăiau oameni statornici, credincioși, preocupați de păstorit). În apropierea Sfintelor Paști, în urma cumplitei prigoane dezlănțuite de regele Atanaric, Sfântul Sava și părintele Sansales sunt prinși, legați și purtați prin văi împădurite care fuseseră arse de curând, prin cioturi ascuțite, fiind biciuiți. Făcându-se ziua, prigonitorii au văzut că pe trupul Sfântului Sava nu se afla niciun semn de vătămare, de aceea l-au răstignit pe două osii și l-au trântit la pământ, lăsându-l să se chinuiască toată ziua și noaptea ce a urmat. O femeie care trecea pe acolo l-a dezlegat, dar el a continuat să rămână în locul acela. După aceasta, un slujitor a aruncat în pieptul sfântului un drug de fier, dar acesta a rămas nevătămat.

Auzind cele întâmplare, s-a poruncit ca Sfântul Sava să fie aruncat în râul Mousaios. Când au ajuns pe malul râului, slujitorii au vrut să-i dea drumul, dar acesta s-a împotrivit. Atunci, slujitorii i-au pus peste gât un lemn, și așa l-au arcat în apă. Astfel s-a sfârșit din viață, prin lemn și prin apă, Sfântul Sava, la vârsta de 38 de ani. Trupul său a fost găsit nevătămat și îngropat cu cinstea cuvenită, într-un loc tainic. La cererea Sfântului Vasile cel Mare, guvernatorul provinciei Sciția, Iulius Soarnus, a trimis să se ridice moaștele Sfântului Sava și să fie duse în Capadocia. Într-o epistolă din anul 374, Sfântul Vasile cel Mare confirmă primirea neprețiosului dar.

În acest mod a fost influențată viața Sfântului Sava Gotu de către mediul natural. Atât pământul, văile, apa, cât și clima, deoarece era foarte frig, au determinat cursul vieții Sfântului Sava. Este foarte ușor să ne dăm seama că viața poate fi afectată de climă prin temperatură, care poate genera disconfort și afectarea stării de sănătate.

În concluzie, mediul natural exercită o mare influență asupra vieții sociale, ocupațiilor și manifestărilor oamenilor, asupra organizării sociale.

Mitrea Cătălina
clasa a XI-a F

Găștile astea...

Greu mai e să fii adolescent în zilele noastre! Slabe șanse să afirme cineva contrariul. Poate doar adulții care au trecut și ei prin asta, doar că poate au uitat ce presupune.

Populația adolescentină din orice liceu este împărțită prin niște reguli nescrise în găști, în categorii stabilite pe criterii destul de superficiale: grupul maneliștilor sau cel al rockeri-lor, orășenii și cei de la țară, cei cu bani și cei fără, iar lista ar putea continua. Problema nu ar fi faptul că există aceste categorii. Problema apare atunci când egalitatea dispare, unele grupuri sunt privilegiate, iar altele devin bătaia de joc a altora. În afară de inevitabilele tensiuni ce se creează și duc apoi la conflicte între aceste grupuri, mai sunt și cei care se află undeva la mijloc, nehotărâți, căutându-și un loc, un sentiment al apartenenței.

Majoritatea găștilor parcă ar fi echipate cu o pereche de ochelari de cal și se ghidează după principiul ”Dacă nu ești cu mine ești împotriva mea”. Nu acceptă deloc diversitatea, nu vor „intruși” printre ei, au pretenția ca toți membrii să întrunească toate criteriile specifice. „Dar e ceva normal”, ar spune ei, doar vor să nu își păteze imaginea. Și în zilele noastre imaginea este totul. Vor exista, bineînțeles, excepțiile care confirmă regula, dar vor fi doar atât - excepții. De câte ori ați văzut un rocker cu plete și îmbrăcat tot în negru, la o bere cu prietenul lui cel mai bun, fan Guță sau Salam (și nu mă refer la cel Săsesc)? Pretindem că suntem o generație open-minded, dar nu acceptăm ceea ce se abate de la ideea noastră de normal. Și din cauza asta foarte mulți adolescenți ajung să își piardă individualitatea, să nu mai știe ce le place lor cu adevărat și ce pretind că le place doar pentru a fi acceptați. Ajung să fie niște „clone” controlate de gașca în care s-au chinuit atât de mult să intre. Iar când realizează că o astfel de prietenie nu merită efortul, e deja prea târziu. Nici nu mai știu unde se termină ei și unde începe „clona” fără identitate proprie.

Vrei să faci ceva anume? Vrei să porți anumite haine? Vrei să asculți un anumit gen de muzică? Vrei să vorbești într-un anume fel? Atunci fă toate astea, dar fă-le pentru că asta e ceea ce îți dorești tu, nu pentru că așa îți dictează gașca, sau oricine altcineva! Ignoră spiritul de turmă și gândește pentru tine! Nu-i mai urma orbește pe alții. Porți haine de la SH și vrei să te împrietenești cu bogătașii îmbrăcați în Țoale de firmă? No problem. Încearcă! Iar dacă ei nu te acceptă nu pentru că n-ai avea personalitate, ci doar pentru că nu le plac hainele tale, atunci screw them și caută-ți grupul care te acceptă așa cum ești sau creează-ți unul al tău.

Așa că haideți, măi, oameni buni, că doar nu suntem oi. Să lăsăm spiritul de turmă la o parte și să luptăm pentru ceea ce vrem, pentru lucrurile în care credem cu adevărat, dar să îi lăsăm și pe alții să facă același lucru. Trebuie să acceptăm și părerile celorlalți, dar asta nu înseamnă că trebuie să le și adoptăm.

Simina Alina Neșu, clasa a XI-a D

De ce nu mergem cu toții la teatru...

Pentru că e inutil, pentru că în timpul necesar unei piese de teatru am putea să ne uităm la un film sau să ieșim la un Cico și, în principiu, pentru că ne plictisește de moarte să urmărim o mână de actori zbenguindu-se pe scenă.

Nouă ne plac(e) te(mbe)lenovelele, pentru că reflectă atât de fidel viața noastră, a tuturor muritorilor de rând, fiecare posesor de firmă de construcții de case din chirpici/fabrică de piulițe/uzină Trabant, în jurul căroră se dezvoltă intriga (faliment pentru că: sunt la căutare „cășile” din chirpici/cererea e mai mare acum la holz-șuruburi/uzinele Lada), la rândul nostru trăind o dramă sentimentală (divorț, certuri, adulter, incest, complexul lui Oedip) cu inevitabilul deznodământ al nunții (sau al paricidului). În sinea noastră fiind un popor de Jose Armanzi și Salomee, veșnic regăsindu-ne în matrița serialelor televizate, ne este atât de ușor să ne raportăm la pseudo-valorile promovate de acest tip de producții.

Pentru ce, atunci, să mergem la teatru, când idolii noștri vin ei la noi acasă, în fiecare seară, eventual și în reluare (pentru cei ce nu-nțeleg(e) din prima), bucurându-ne căminul? Munca depusă pe platourile de filmare din Spania, Portugalia sau Bufta este „pistol cu apă”, comparativ cu truda actorilor de teatru pe aceeași scândură veche, neagră, sacralizată în timp de atâtea nume mari.

Devoratorii constanți de teatru știu că nu este esențial să consumi floricele și Cola ca să meargă bine cu povestea și că nu este nevoie să stai în primul rând ca să auzi sau ca să vezi, pentru că un actor bun îți va oferi nu doar o replică sau o expresie facială, ci îți va dăruia o emoție. Imaginați-vă veșnicia unei clipe, a unei replici sau a unui personaj de teatru și persistența lor plăcută în memorie și apoi efemeritatea unei noi separări Maria – Luis Fernando. Niciodată nu voi aplauda la auzul coloanei sonore de la sfârșitul unei telenovele, laolaltă cu scene din episodul viitor, ceea ce vă recomand și vouă. Dacă o faceți totuși, asigurați-vă că nu află nimeni, este ușor penibil.

Teatrul nu oferă eroi de mână a doua, nici povești trase la xerox și nicidecum pe Oana Sis... Slava Cerului! Cască gura sau varsă o lacrimă, trăiește emoția și nimeni nu te va judeca. La teatru ceea ce vezi este ceea ce capeți, fără false realități sau „Va urma...”.

Scutește-te de vocea din eter care îți spune „Genul programului: ROUMENS” și du-te la **George Ciprian, Nottara, Bulandra, Luni, Podul** sau unde ai mai auzit că se pune în scenă ceva interesant.

Eu merg la teatru, voi ce faceți?...

Bianca Nicolae, clasa a XII-a D

STÂNGA

Ostrovul

„Și ce vrei acum?”

„Aș vrea să iau inima mea, s-o împart în mii de bucățele și s-o dau lumii”. Chiar aceasta este originea credinței, ideea pe baza căreia s-a creat un film: Ostrovul (2006), lui Pavel Lungin.

Iar miercuri 31.X.2007, la ora 17:00, un student la teologie, Ioan, a decis să ne înnobileze cu această concepție, oferindu-ne ocazia să vizionăm „filmul trăirii”. Prin complexitatea sa, această peliculă se oprește la ideea morții, „de unde începem să trăim noi?”- spunea Ioan. Fiecare secvență a sa ar putea deveni un film. Dar acum, să ne reamintim acea seară.

Începutul întârzie... puțin suspans... urmează filmul rusesc. Trebuie să înceapă. Dar de ce o dată cu „stingerea” totul pălește în ceață? Se zăresc doar stelute pe un fundal întunecat. Videoproiectorul funcționează, dar filmul nu a început să ruleze. Dintr-o dată lumină, multă lumină. O barcă plutește în derivă. În interiorul ei se află un bărbat ce încearcă să scoată apa ce a pătruns în aceasta. Din sală se aude o șoaptă difuză: „Zici că e Titanic aici, doar că e o barcă”. Un râs înfundat izbucnește în reprize, dar nimic nu poate rupe liniștea și profunzimea acestui film, ce ne plasează în timp undeva între 1942 și 1975.

O secvență la care ar trebui să ne oprim este cea în care părintele Anatolie îi vindecă unei femei copilul. Anatolie îi spune femeii să rămână la mănăstire pentru a împărtăși copilul, dar ea îi răspunde că nu poate, trebuie să plece la muncă și a luat bilet. Suntem prea ocupați. De ce? Avem treburi. Omul se transformă într-o mașinărie extraordinară de treburi.

Un alt moment important ca simbolică este acela în care călugării îl scot pe Anatolie din noroi - scoaterea din păcatul de moarte. Ciudat este modul cum se termină pelicula: cu moartea. Filmul nu vorbește despre un personaj, este filmul unei idei, filmul care răspunde uneori la ideile noastre. Anatolie nu era cu nimeni și totuși nu era singur. Ioan spunea că noi, în fața morții, suntem nesiguri și de aceea ne e frică. Nesiguranța intervine când nu știm ce ducem cu noi dincolo pentru că se știe că „la sfârșit se aleg oamenii”. Dacă am scrie toate senzațiile provocate, cred că nu ne-ar ajunge o viață.

Ioan: „Filmul nu are nici mașini roșii, nici fete dezbrăcate... cere multă răbdare. Vizionarea acestui film este ca prăjitura de la sfârșitul mesei, atunci când te duci în vizită”.

Au urmat întrebările:

1. De ce Avel și nu Abel?
Pentru că totul se împarte între ebraică și greacă; există mai multe traduceri ale Bibliei.
2. Cum ne putem mântui?
Faceți și voi ce puteți, după cum spunea părintele Anatolie, dar faceți-o cu inima. Primiți ceva rău, dar însușiți-vă primirea. Dacă te complaci, e ca și când tot timpul ai arunca o lopată peste tine. E greu să stai singur cu tine. Despre oameni se fac vieți. Sunt vieți care dau idei. Fii nebun și nu te duce cu turma, du-te în sens opus pentru că despre turmă nu se scrie nimic deoarece nu ai ce scrie. Umorul e cel care nu dă rădăcină, ci clădește. Lupta se dă cu tine, nu-ți bate joc de cei din jur. Fii liber!
3. Anatolie nu era „agitat” pentru că nu ținea la lucrurile materiale?
Nu zic că afirmația nu este adevărată, dar eu cred că nu este „agitat” pentru că avea inima calmă. Era liniștit. Noi nu luptăm cu lucrurile, ci cu duhurile. Scopul vieții nu e să fim corecți, smeriți, virtuoși, ci să ajungem lângă Dumnezeu pentru că îl iubim.
4. De ce focul este mai mereu prezent în film?
Mesajul este: Ai grijă să nu te arzi. Cea mai mare minune a omului este să se găsească pe sine.
5. Oare păcatul ne transformă în animale?
Omul nu e ca animalele. El e ca toate animalele la un loc. Fiecare dintre noi este ca o găină, se mișcă către nicăieri.
6. De ce Anatolie?
De ce eu? Ca să nu fii tu.
7. Ce fel de om este Iov?
Iov este omul care învie. La sfârșit l-ai văzut purtând crucea altuia. Pe tot parcursul filmului el încearcă să facă ceva ca să fie pe plac altora.

Am mai aflat de la Ioan și că actorul (Piotr Mamonov) ce a interpretat rolul lui Anatolie este în prezent călugăr și trăiește singur într-o chilie la marginea Moscovei.

Mitrea Mihaela Cătălina, clasa a XI-a F

DREAPTA

Vă recomandăm...

- × Atelierul LiterNet unde găsiți minunatele articole ale Alinei Andrei, din Manualul de fotografii. Preferata mea este povestea unei pisici, desenate pe zid, la care câinele viu nu latră. La ce se uită Andreea? Dacă citiți, veți afla...
- × Tot pe LiterNet, fotografiile lui Cozmin Bumbutz din *Tilted land*...
- × Cartea lui Daniel Pennac, „Dictatorul și hamacul” – o poveste încurcată, despre sosile unui dictator agorafob...
- × Dacă vă place termenul „distopie”, poate citiți utopia întoarsă prezentată în romanul lui Jose Saramago, „Eseu despre orbire”...
- × Poemele minunate ale lui Cristian Popescu (fără Tudor!) – *Un tramvai numit Popescu, Local familial*... nu-mi iese din minte imaginea ferestrelor de bloc, asemănate cu etichetele, și nici cea a bunicului (ajuns meșter artizan) care și-a dat cu lac ridurile, ca să le șteargă apoi, cu cârpa moale, în fiecare dimineață...

Punctul și virgula...

- ☺ Citesc cu uimire un anunț postat la un mic oficiu poștal și ajung la concluzia că angajatele au ajuns la exasperare. Altfel de ce ar fi solicitat insistent clienților de toate vârstele și manierele: Nu mai lipiți guma de mestecat de ghișeu!
- ☺ Nu găsesc bilet cu loc la intercity și, automat, îmi vine în minte replica lui Barzovie Vodă, către boieri, dintr-o frumoasă carte a lui Ioan Groșan „O sută de ani la porțile Orientului”: „Luați loc, stați în genunchi!” Controlorul ne solicită biletul (fără loc), noi, cei fără loc (mulți!) observăm că „așa ceva nu se face!” Politicos, ca un lord englez, controlorul ne zâmbește a înțelegere și ne mulțumește. Pentru ce?! O fi noua strategie a C.F.R.ului în managementul conflictelor?!
- ☺ Tot la un oficiu poștal, unul ca oricare altul: Produse acceptate pe răspunderea expeditorului: albine vii, păsări mici cântătoare, porumbei, pui vii de-o zi, damigene de sticlă goale în ambalaj din material plastic sau în ambalaj de răchită etc. E bine de știut!
- ☺ Aud, în trecere pe lângă televizor, despre omul „abțibild”, care „derapează” pe propria lui suprafață, fără să aibă acces la sine... Omul de suprafață, fără interioritate... Apoi, despre înlocuirea gândului cu senzațiile, despre „torpoarea” creierului care se „prăjește” urmărind telenovele și reality show-uri! Hmm! Anunț lipit pe geamul unui butic din gară: PREȚURI: NESS – 1 RON (10 lei); CAFEA EXPRESSO – 0,5 RON (5 lei); CAPUCCINO – 0,5 RON (5 lei) etc. SEMNAT: CONDUCEREA M-am gândit, imediat, că misterioasa „conducere” are treburi importante, mon cher!
- ☺ Anunț la un local: „Vindem băuturi pentru acasă!” Asta să însemne că se vând băuturi numai pentru acasă sau că alte localuri nu vând... și pentru acasă?!
- Categoria „enigme lingvistice”!**
- ☺ Nume de stradă, în București: „Strada unde ne jucam cu mingea când eram mici”! Eu țin minte că ne jucam „cu mingea” pe mai multe străzi. Încearcă cineva o traducere în engleză sau franceză?
- ☺ Firmă de magazin la colțul străzii mele, care dă într-o stradă destul de circulată: „Articole de pescărie. NONSTOP”. Nu pot să nu mă gândesc la cei care, în miez de noapte, ar avea nevoie urgentă de vreo undiță... Pescuitori în ape turburi, cum ar zice Balzac.
- ☺ Mazinul de bijuterii de lângă liceu ne uimește cu produsele lui : ”Executăm piercing-uri (găuri)”

De pe net...

Plouă cu pisici și câini...

În trecut, casele erau acoperite cu snopi de paie sau coceni, fără scânduri dedesubt. Acoperișul casei era singurul loc în care animalele se puteau adăposti de frig. Drept care câinii, pisicile și alte vietăți mai mici se cuibăreau în paiele care acopereau casa. Când ploua, paiele deveneau alunecoase și animalele cădeau uneori direct peste oameni. În acea perioadă a apărut zicala "Plouă cu pisici și câini". Adăpostirea animalelor în acoperiș a fost și motivul pentru care s-a inventat baldachinul. Cineva a avut geniala idee de a întinde deasupra patului un cearceaf, pentru protecție împotriva diverselor insecte.

Pragul...

Bogătașii își făceau podeaua casei din dale de piatră, care deveneau alunecoase pe vreme umedă. Pentru mărirea aderenței în timpul mersului, se presăra prin casă pleavă. Reîmprospătate succesiv, straturile de pleavă amestecată cu apă atingeau uneori grosimi apreciabile. La deschiderea ușii de la intrare, exista pericolul ca amestecul de pleavă cu apă să curgă afară din casă. Problema a fost rezolvată prin inventarea pragului.

Farfurii din coajă de pâine...

Săracii mâncau din niște bucăți de lemn scobite, care țineau loc de farfurii. Vasele se mai făceau și din pâine foarte veche, din care se scotea miezul și care rezistau câteva mese bune. Pâinea se împărțea între membrii familiei, în funcție de statutul fiecăruia. Cei care munceau căpătau coaja inferioară, din partea de jos a pâinii, restul familiei - partea din mijloc, mai mult miez - iar oaspeții primeau coaja superioară.

Priveghiul...

Pentru băut rachiu sau whisky erau folosite cești din plumb. Combinația alcool-plumb era atât de toxică încât îi scotea pe mulți din uz pentru câteva zile. Cheflii găsiți întinși pe marginea drumului erau considerați morți și pregătiți pentru înmormântare. Înainte însă de a fi îngropați li se mai dădea o șansă - erau așezați pe masa din bucătărie timp de câteva zile. Așteptând ca "mortul" să-și revină - ceea ce se întâmpla de multe ori - rudele și prietenii mâncau și beau în jurul mesei. Așa a apărut obiceiul priveghiului.

Salvat de clopoțel...

Cei care din greșeală erau îngropați de vii erau salvați de un clopoțel. Teritoriul Angliei este locuit de mulți, mulți ani, așa că, la începutul secolului al XVI-lea, a început să fie criză de locuri de veci. Soluția a fost scoaterea sicriilor mai vechi, depunerea osemintelor în niște depozite și refolosirea spațiului pentru un mort "proaspăt". La deschiderea vechilor sicrie s-a constatat că unul din 25 era zgâriat de unghii pe interior. Dându-și seama că unii semeni de-ai lor au fost îngropați de vii, englezii au inventat un mecanism de salvare a acestora. De mâna "mortului" era legată o sfoară, care, printr-o gaură în sicriu, era legată la un clopoțel, montat lângă mormânt. Patrulele din cimitir supravegheau clopoțeii. De aici vine vorba "saved by the bell" ("salvat de clopoțel").

E scris adânc...

*Acele vorbe de duh, împărțite pe categorii (de vârstă, de înțelepciune...!), sunt preluate din lucrările elevilor; orice asemănare cu realitatea este îndreptățită!
Prof. Mihaela Nicolae

Categoria „Ce vrea să spună poetul...”

Pentru a-l ademini, autorul folosește metafora „sterlici de miere”, care pluteau deasupra veninului din pahar, fiind ca o muscă ce nu reușește să se salveze.

Contrastul cromatic pune în evidență bucuriul interior.

Personificarea exprimă o atmosferă plină de viață, naratorul simțindu-se asemenea lunaticilor.

În strofă a treia apare opoziția viață-moarte gustativ cromatică.

Categoria „Judecata sufletului cu trupul...”

Mulți oameni nu știu care este fața adevărată a celor ce arată bine și se îmbracă bine.

Dacă sufletul îți este deschis și curat înseamnă că ești un om bun de luat în considerare. În schimb, dacă faci diverse meschinării, atunci vei fi catalogat ca un om superficial, pe care nu se poate baza niciun român de-al tău. Ești un om de nimic.

Un exemplu negativ, acela al lui Nichita Stănescu ale cărui opere sunt foarte cunoscute, dar în viața privată el avea probleme cu alcoolul.

Categoria „Almanahe”...

Grădina Ghetsemani este plină de măslina.

Vasile Voiculescu păstrează trăsăturile stilului tradiționalist prin vorbire și stil de exprimare.

Prepeleacă e un țăruș.

În funcție de faptele ce le săvârșim, suntem catalogați ca oameni de bază, oameni de viitor sau oameni ce faptele îi marginalizează.

Categoria „Curat meșteșug de tâmpenie...”

Această afirmație este un bun exemplu pentru elevii, liceenii și studenții de azi ai învățământului românesc. Mulți dintre cei enumerați ajung mari olimpici ai Țării Române, datorită învățaturii predicate în anii școlari. Indirect, ar fi de neurmat: elevii, liceenii din ziua de azi, care apar la Tv. cu diverse scene obscene, dând dovadă de dezinteres pentru școală, licee sau chiar viitorul lor.

Categoria „Mare e grădina...”

Domnul Nostru, Iisus Hristos, a făcut o groază de lucruri bune pentru noi.

Iisus se tăvălește prin iarbă, refuzând cupa.

Firul epic al poeziei se realizează pe muntele Athos.

Categoria „Barba nu-l face pe... moralist!...”

Respectul îl câștigă fiecare prin relațiile sale cu publicul și prin propriul comportament.

Oamenii se pot defini ca caracter.

Bun faci, bun primești, dar nu de la toată lumea....

În concluzie, omul poate fi și bun și rău, dar și deștept și prost, în funcție de realizările lui din viață.

Categoria „Certitudini”...

În ceea ce privește durata sunetului, cu cât este mai ascuțit, cu atât este mai jalnic.

Poporanismul este un curent literar care promovează revista „Viața României”.

Poezia „Flori de mucigai” este un oximoron.

Basmul e o specie narativă care se bazează pe isteriotipie.

Voiculescu a învățat la Liceul „Alexandru Hașdeu”.

În orice basm apar noțiuni elementare precum frate, nevastă etc

Categoria „E apus de zeitare și-asfințire de idei...”

Amurgul este personificat, ca fiind o persoană.

Se observă măreția și importanța razelor de soare comparate cu stelele.

Amurgul își face apariția printre toate cele.

Categoria „Spovedania unui învins...”

Am avut muștrări de conștiință toată viața pentru faptele mele, pentru că nu cred că este o persoană care să nu fi avut vreodată probleme cu conștiința de sine. De exemplu, și înainte să intru în examen, am avut muștrări de conștiință, pentru că nu am învățat.

Asemenea aproape tuturor basmelor, aici există două familii total diferite, cel mai concret exemplu fiind lupta binelui cu răul.

Categoria „Povești de adormit adormiții...”

De asemenea, și formula inițială este specifică basmelor lui Ion Creangă: „A fost odată o babă...”, „A fost odată o capră...”

Asemeni unei familii bine clădite și fericite, Dănilă are o mulțime de copii cu soția sa, dar și animale în gospodărie pentru a-și asigura un trai decent.

Dănilă e mai adânc decât un prost.

La început, calul poate avea o înfățișare oribilă, dar pe urmă se transformă într-un armăsar frumos.

Calul rezistă la temperatura jugului deoarece mănâncă jărat.

Singura problemă a lui Dănilă este un car pe care el nu-l are pentru a-și înjuga boii cei ciolănoși și groși la car. Tocmai de aceea are el un frate, pentru a-i face zile grele.

Jurnalul orei de română

**Jurnalul orei de română este un exercițiu de redactare, dar, mai mult, și o interesantă formă de feed-back... vezi, ca profesor și ca elev, ce rămâne, până la urmă, în mintea și în sufletul nostru..... colectiv...*

Cel mai apreciat desen pe tema „Ce putem face cu o bicicletă?” a fost al Alinei Bamboi, foarte inventiv și foarte bine executat. Ora a doua am trecut la gramatică. Ne-au fost date două subiecte pentru compuneri și am fost anunțați de un concurs „V.Voiculescu”. Acesta a fost singurul eveniment ieșit din comun.

În rest, ora a decurs normal. Dar, știți cum se spune, „Marile virtuți se găsesc în lucrurile simple.” **13 octombrie 2006, Claudiu Masă**

Ora a început cu împărțirea minunatelor eseuri. Bineînțeles că au fost o catastrofă și colegii mei au făcut altele pentru a obține o notă mai bună. Apoi, doamna profesoară ne-a dictat o poezie de Marin Sorescu, „O să plouă”, care avea legătură cu tema joc și joacă. **22 octombrie, Mihaela Sandu**

Astăzi, la ora de română au fost aduse eseurile. Notele au fost mai bune decât data trecută. Eu am luat 8,50. Nota cea mai mare a fost luată de Monica Salomia – 9,50. D-na profesoară ne-a întrebat, pe mine și pe Andreea, cum merge eseul despre Vasile Voiculescu și W.Shakespeare. Părerea mea: cred că vom termina, dar nu știu exact în cât timp... În ora aceasta am citit un fragment din „Hronicul și cântecul vârstelor”, de Lucian Blaga, fragment în care este vorba despre tatăl scriitorului. Cam atât s-a petrecut în această oră de română. **25 octombrie, Ioana Stanciu**

Ora următoare, Lidia Budescu ne-a prezentat „Cartea nunții”, de G.Călinescu. Pentru că a prezentat frumos a primit un 10. Apoi, doamna profesoară ne-a ascultat la temă. Tema a fost foarte frumoasă pentru că a trebuit să scriem despre tata. Cea mai frumoasă compunere a fost cea a Cristinei Cioc, dar mi-a plăcut foarte mult și cea a lui Claudiu Masă. **27 octombrie, Georgiana Ghizuroiu**

La începutul orei, Claudiu, Ioana și Andreea i-au adus doamnei profesoare materialele pentru proiect. Alina Preda a făcut o compunere foarte scurtă pe tema dată și a comentat una dintre imaginile extrase din text. La temă a fost ascultată și Rupa Garofița, care a făcut o compunere frumoasă, cu mici excepții. O altă temă frumoasă a fost cea a Ioanei, care a pătruns adânc în subiect, atingând toate punctele importante ale temei. Loredana a abordat direct ploaia, descriind-o, compunerea ei neavând un final. Georgiana a adoptat o ploaie colorată, plină de viață. Ora s-a încheiat cu ascultarea altor colegi.

1 noiembrie, Constantin Ghergh

Am citit „Romeo și Julieta”. Mi-a plăcut la nebunie, dar finalul m-a făcut aproape să plâng. Mi-ar fi plăcut ca povestea de iubire dintre cei doi să continue, mai ales că erau foarte tineri. Andrei Cristina a primit un 8 datorită „afirmațiilor sale bizare”. Asta e! O să ia mai mult data viitoare. Și Alexandra a citit tema, cu toate că a lipsit aproape o săptămână, și doar ea știe despre ce e vorba. Doamna profesoară ne-a găsit un exercițiu interesant în carte. Eu țin jurnalul ora asta, așa că o să-l copiez de undeva. **6 noiembrie, Ana-Maria Negoită**

A doua oră am pregătit subiectiva. Ne-au fost date niște proverbe, dintre care mi-au plăcut unele: „Pe cine nu lași să moară, nu te lasă să trăiești”, „Cine bea apă dintr-un pumn străin nu se satură niciodată”. Una dintre sarcini a fost aceea de a amesteca aceste proverbe. La aprecierea mea, Alina Preda și Mihaela Sandu au fost cele mai inspirate: „Cine s-a fript cu ciorbă departe ajunge”, „Cine are carte râde mai bine”. Textele împărțite au fost apoi comentate, apoi fiecare a fost invitat să-și exprime opinia. Cel mai interesant text a fost „Câteva tipuri de tutuială”. Se pune accent pe politețea care poate aduce depărtarea sau apropierea între persoane. **10 noiembrie, Mihaela Drenea**

La începutul orei am avut ocazia să fim protagoniștii repetiției colegelor noastre, Ioana și Andreea, care aveau de prezentat un proiect despre Voiculescu. Doamna profesoară remarcă greșelile pe care le făceau fetele și le corecta: „Se putea și mai bine!” În continuare am discutat despre „Nora sau balada zânei de la Bâlea-Lac” de Mircea Nedelciu, despre care Claudia a spus o expresie cutremurător de frumoasă, la fel și Gabi, care este mereu un bun observator.

20 noiembrie, Cristina Andrei

Deoarece suntem la capitolul „Iubire”, două dintre colegele mele au prezentat aceeași carte – „Maitreyi” de M.Eliade, iar Alina Preda – „Dragostea nu moare” de Maitreyi Devi. Apoi a urmat un moment tensionat pentru mine, dar mai ales pentru colegul meu, Alexandru, care a reușit să citească „Doamna Bovary”, urmând să ia nota 10 ca să-și îndrepte nota. După câteva note de 10, s-au luat trei note de 6, pe merit. Primul, a fost Costin, care și-a scris tema în totalitate, dar nu a fost chiar reușită. Celelalte două note le-au câpătat Florentina Ene și Alina Grama, care au avut tema incompletă. În cea de-a doua oră, am clarificat problema tezei. Doamna profesoară, fiind îngăduitoare cu noi, ne-a scos tema „Familiei” din teză, dar acum speră ca notele să fie foarte mari.

28 noiembrie, Florian Borcan

Azi, la ora de română, am început cu prezentarea unor cărți. De exemplu: Lupu Gabriel a prezentat „Ciuma”, Brânză Nicoleta – „Dragostea nu moare” și Ghizuroiu Georgiana – „Pantalonii călători”. Ca lecție de zi am vorbit despre regulile comunicării. Am mai vorbit despre „Zilele Liceului”. Din ora de azi am învățat multe lucruri, de exemplu cum trebuie să comunicăm cu cei din jur. **8 ianuarie 2007, Florentina Ene**

Astăzi la ora de română doamna profesoară a venit mai devreme pentru a aduce eseurile făcute de colegii mei pentru luni, când este ziua lui Eminescu. Apoi ne-a ascultat la temă. Lupu Gabriel a făcut a făcut tema foarte bine, dar cu unele mici greșelute (a uitat o virgulă, a mâncat o literă etc.) Și Mihaela Sandu a avut unele scăpări la nivelul afirmațiilor. **10 ianuarie, Alina Grama**

Este vineri și cu toții așteptăm cu nerăbdare sfârșitul orelor. Au fost ascultați cei cu eseuri, care nu veniseră cu toții pregătiți, așa cum ar fi trebuit. Prima victimă, Drenea Alexandra. A urmat Loredana Copoiu. Doamna profesoară a fost surprinsă că nu eram pregătiți cum ar trebuit, dar ne-a iertat de note mici, cel puțin vineri. **12 ianuarie, Gabriel Lupu**

Ultimele două ore din această zi... Mai am puțin și adorm, pentru că sunt foarte obosită. Bine că orele sunt de 40 de minute! Astăzi doamna profesoară ne-a vorbit despre cum trebuie prezentat un eseu. Otilia și Gabriel au repetat puțin afară, pe coridor, cu un coleg, pentru că tonul lor nu era potrivit. Alina citea prea sacadat, iar eu... cred că un singur cuvânt ar fi potrivit: GROAZNIC!!! Cu toate că acasă puteam să prezint liber, în fața colegilor mei m-am bâlbâit... Probabil că am fost foarte amuzantă atunci când mă mișcam dintr-o parte în alta, cu foaia în mână, pentru că unii au început să râdă, iar doamna profesoară m-a întrebat: „Tu ce faci? Dansezi?” Sincer, și eu aș fi râs de mine! Hi hi hi! **15 ianuarie, Ioana Stanciu**

Este ultima oră din această zi de miercuri și, ca de obicei, toți abia așteptăm să treacă și aceste ultime minute și să plecăm acasă. Doamna profesoară a ajuns în clasă imediat ce s-a sunat, se cunoștea pe fața dumneaei că o nemulțumește ceva, mi-am dat seama că trebuie să fie în legătură cu lucrările de data trecută. Au fost împărțite lucrările de 5, 6, 7 și un singur 8, al Alinei Preda. Și doamna ne-a spus că este surprinsă neplăcut, fiindcă, din câte se vede, în aceste luni nu prea am învățat mare lucru, ci, dimpotrivă, am început să uităm și ce știam. Eu, pentru că am vorbit despre „vocile textuale” la genul epic, nu mi-am dat seama că la genul liric nu le pot folosi, și din start am greșit prima cerință. După această catastrofă, am început să ne amuzăm când am auzit că doamna profesoară vrea să devenim cel puțin „Luceferi”, dacă nu „genii”, și ne-am gândit că astea sunt vise prea frumoase ca să devină realitate! Am refăcut împreună lucrarea care ne-a dat atâta bătaie de cap. **24 ianuarie, Loredana Copoiu**

Prima oră de limba română a început cu o „morală”, pentru că data trecută am chiulit de la o oră. Eu chiar regret că am plecat în acea miercuri, deoarece doamna profesoară nu merita să îi facem așa ceva, fiindcă dânsa e foarte bună cu noi. Sper că ne-a iertat. După aceasta a urmat predarea lecției, tema călătoriei. Mi-am propus să citesc în întregime „Balta-Albă”. M-am amuzat când doamna profesoară ne-a citit fragmentul din manual.

12 februarie, Georgiana Ghizuroiu

Sunt ultimele ore din această zi. Este luni și, cu toate că toată lumea ar trebui să fie plină de energie, toți suntem foarte obosiți. În primul rând, ne-am reamintit cum se face un rezumat pentru textul non-literar. Prima care a citit exercițiul dat a fost Garofița, care a scris aproape perfect, scăpând puține idei. Apoi Otilia, care l-a făcut foarte bine, la fel și Gabriel. În ora a doua, am plecat de la un citat din Teodor Baconski, pentru a face un eseu argumentativ: „Omul fără dileme e omul fără nicio taină, limitat, scos din sfera omenescului”. Alții au ales citatul unei tinere scriitoare, Ana-Maria Sandu: „Singurătatea seamănă mai degrabă cu înotatul într-un bazin imens”. Îmi vine să râd și o iau de la capăt. Niciunul dintre noi nu a argumentat bine. Dar așa învățăm!

2 aprilie, Claudia Ileana

După un binecunoscut și călduros salut, doamna profesoară ne-a întrebat de eseul pe care l-am avut de făcut. Lidia a fost prima la ascultare. Profei nu i-a plăcut, pentru că a fost prea scurt. Următoarea a fost Nicoleta. Nici eseul ei n-a fost pe placul profei, așa că ne-a citit din manual o adresare către cititori. Se regăsesc în text câteva titluri de cărți pe care și cel mai neinteresat cititor le-ar citi cu inima la gură... Cu toate că înainte eram cu toții vioi, acum am cam pălit. Probabil cu gândul la mâncarea care ne așteaptă acasă... Se pare că doar profa mai însuflă puțină energie, căci citește repede fragmentele din carte. Apoi vorbim despre reclame, chestii foarte cunoscute. Și Alexandru Gherghe își spune părerea despre reclama de la Orange, care, spune el, nu e deloc interesantă. Oricum, urmează să facem repede, fiecare, reclamă unei cărți. Sper să nu trebuiască să-mi prezint și eu reclama, că iar mă înroșesc de rușine. Gabriel citește primul. E reușită pentru cineva pe care l-a dus capul să se inspire direct de pe coperta cărții. Și pe mine m-a pus profa să citesc, dar nu m-am înroșit decât puțin, pentru că a fost înțeleghătoare. De acum începe să se simtă plecare spre casă. Profă pleacă, iar eu închei o pagină de jurnal.

25 aprilie, Ana-Maria Negoită

Ora a început brusc, doamna profesoară ne-a spus să scoatem o foaie de hârtie pentru lucrarea de la gramatică. După lucrare ne-a spus rezolvarea. Eu nu am scris nimic corect, așa că mi-a cam pierit cheful de a doua oră de română, în care s-a discutat despre influența limbajului publicitar asupra exprimării. Fiecare a trebuit să comenteze acest aspect și doar mie nu mi-a ieșit. E clar că nu a fost cea mai bună zi a mea, și nu doar la română. Apoi s-au prezentat cărți. Nicoleta a citit „Pădurea spânzuraților” și nuvele de Rebreanu. Georgiana a prezentat „Odiseea”, iar Ioana a spus ceva despre „Cosmetica dușmanului”. Ora s-a încheiat după ce ni s-au dat alte cărți de citit. **27 aprilie, Gabriel Lupu**

În prima oră de română, profesoara ne-a adus un chestionar pe baza căruia trebuia să ne amintim de primele cărți citite, cine ne-a îndrumat să citim și care a fost biblioteca din care am împrumutat primele cărți. Lectura are un rol foarte important în viața noastră, cum spune Sanda Cordoș, „prin vinele noastre nu curge doar sânge, curg și cuvinte, iar cuvintele cele mai frumoase le găsim în cărți.” Mi-a plăcut mult ora de miercuri, când mulți colegi au învățat câte două poezii, pe care le-au recitat foarte frumos. Cei mai buni au fost Costin, Claudia și Ana. Urmează ora de gramatică. Nu-mi place în mod deosebit, dar e importantă.

11 mai, Monica Salomia

Pot să spun că ora de gramatică este foarte interesantă. Doamna profesoară ne-a dat câteva fraze, vreo 20, de împărțit și de analizat. Apoi am făcut câteva propoziții concesive. Mi-am reamintit multe lucruri pe care le-a învățat în școala generală, dar am reținut și unele lucruri pe care nu le știam.

11 mai, Garofița Rupa

Am citit paginile voastre și am văzut că un timp destul de îndelungat n-ați prins nimic între cuvinte, ca să folosesc o metaforă revelatorie! Orele despre casele din Bucureștiul interbelic – casa lui Iorga, a lui Pompiliu Eliade, casele în stil neoclasicist și destinul locatarilor pe care i-au avut. Nimic despre Ioana Pârvulescu sau despre jurnalul „de perete”, plecând de la textul lui Alain de Botton (povestea cu aeroportul modern). Despre poeziile „lipite” pe vopseaua „căzătoare” – „Somn” de Blaga și nu mai știu ce... Ca să revin la jurnal, observ succesul cărților din literatura actuală – „Binecuvântați animalele și copiii”, „Balzac și micuța croitoreasă...”; Alina a citit „Străinul” lui Camus, Gabi povestește frumos despre prima carte citită în copilărie, „Fram, ursul polar”... Mihaela Sandu este deja o bună povestitoare. În altă ordine de idei, recitarea din poeziile preferate a mers strună. Să mai vedem... **11 mai, prof. Mihaela Nicolae**

În a doua oră de română, primele minute eu am prezentat „Pe culmile disperării” de Emil Cioran și „Isabel și apele diavolului” de Mircea Eliade. După aceea, am citit poezia lui Șt.A.Doinaș și doamna profesoară ne-a pus să scriem 3 lucruri care ne-au plăcut în baladă și să spunem și de ce. Apoi, a trebuit să facem noi o continuare a poeziei, păstrând primele două versuri. E o plăcere pentru mine să mă joc cu unele cuvinte. **14 mai, Elena Dulgă**

Colegul Gherghe, care e de serviciu, a scăpat de căldura infernală din clasă. Mi se pare că toată dogoarea soarelui s-a concentrat în clasa noastră (este foarte cald, nu exagerez!) Mă mir și eu, ca și doamna profesoară, de altfel, că Andreea Tuzu a intrat de-abia acum la oră! Se mai întâmplă! Aud printre gândurile mele unele cuvinte presărate interesant de intonația doamnei profesoare: „metaforă revelatorie”, „sandala minții goală”, „jarul dur”, probabil dintr-un poem al lui Voiculescu. În continuare, doamna profesoară citește, iar copiii stau „cu botul pe labe”, leneși și plictisiți, probabil copleșiți de căldura înăbușitoare. Lui Gherghe i-au căzut cărțile din bancă, o altă dovadă a oboselii, cred că și cărțile vor acasă. **16 mai, Nicoleta Brânză**

Astăzi e vineri și s-a întâmplat un lucru neobișnuit: doamna de română a întârziat 10 minute. De obicei, dânsa nu întârzie. Ne-a întrebat cine a fost la Centrul de copii și apoi Andreea a împărțit niște fișe de voluntariat, pe care le-am completat împreună. De asemenea, ne-a întrebat dacă am prezentat programul special pentru 1 Iunie, ca să mergem la copiii de la Centru. Vine, în sfârșit, și întrebarea zilei: „A mai citit cineva ceva?” Bineînțeles că au fost câțiva cititori.

18 mai, Cristina Cioc

Cea mai populară carte este, se pare, „Ghidul nesimțitului”, a citit-o și Alex. Trebuie să recunosc că eu am înțeles ceva de la el, a citit, i-a plăcut și se vede. În câteva minute voi prezenta și eu o carte și, chiar dacă nu e prima dată, am emoții... Tocmai am terminat de prezentat și, fără falsă modestie, m-am descurcat bine. A început să-mi placă lectura. Costin a citit „Arborele scenariilor imposibile”, unde se spune că un om care moare e ca o bibliotecă arsă. Asta mi-a plăcut și mie, recunosc. Acum luăm pauză... **8 iunie, Alina Preda**

A doua oră. Doamna profesoară e nervoasă. Nu-mi place și refuz să scriu despre asta. Am analizat niște sintagme, cum ar fi: „Cu oiștea-n hard”, „AgenCIA de presă” sau „Epidemia de cârciumă”. **8 iunie, Ioana Stanciu**

În a doua oră am analizat niște sintagme, ca de exemplu „Omul face haina, haina face pe fotbalist” sau „Stăpâne, stăpâne, îți cheamă și-un câne în judecată” etc. Am luat pauză după aceea... **8 iunie, Florentina Ene**

Ocupat în timpul liber...

*Sunt atât de multe activități în care elevii se implică exemplar, încât ne-a fost greu să alegem câteva exemple... exemplare... Și totuși...

- Mulți dintre voi au participat, în anul școlar 2006-2007, la programele „Antidrog”, de „Voluntariat” și de „Informare și sensibilizare HIV/SIDA.
- S-a derulat proiectul-concurs „Mesajul meu antidrog”.

La faza județeană a acestui concurs s-au obținut:

1. La secțiunea fotografie digitală – Premiul I Duțulescu Roxana IX C și Premiul II Șerban Ana XI C.
2. La secțiunea eseu literar – Premiul I Mitrea Cătălina X F, Premiul II Drâmbă Andrei X F și premiul III Herghelegiu Cristina XI J.
3. La secțiunea film și scurt metraj – Premiul I colectivul clasei X A și premiul III Oprea Viorica XI C.
4. La secțiunea desen – Premiul I Udrea Denisa XI E. Desenul Denisei Udrea a obținut la faza națională Premiul III.

► S-a încheiat pilotarea programului național „Avocatul Elevului”, prin participarea la sesiunea finală organizată de Agenda 21, la sediul UNICEF România, în prezența domnului ambasador pentru România, Pierre Poupard. Tot în cadrul proiectului „Avocatul Elevului” echipa de elevi „avocați” a participat la un studiu de cercetare derulat de două studente de la Facultatea de Sociologie în parteneriat cu Agenda 21, Ministerul Educației și SNSPA, ce a constatat în aplicarea pe un eșantion de 180 de elevi a unor chestionare. Întrebările din chestionare au vizat nivelul de cunoaștere, în rândul elevilor, a Drepturilor Copilului și respectării acestora în școală.

- Proiectul se va derula anul acesta, prin extindere la alte 10 licee din județ - „Caravana AVOCATUL ELEVULUI”.

► Unii dintre voi au participat ca voluntari la proiectele de parteneriat cu Școala Specială Nr. 2 Buzău și cu C.S.C.H.S. Nr. 8 Buzău și cu C.Z. „Ana” Buzău.

► În perioada 4, 5 noiembrie 2006 Direcția Județeană de Tineret a invitat la Poiana Pinului trei dintre elevii cu cele mai bune rezultate la învățătură spre a participa la proiectul „Noapte Albă” care a avut ca scop aducerea față în față a elevilor cu jurnaliștii. Au participat Cătălina Dragomirescu XII D, Florina Pavel XII D, Andreea Talpoș XII A, Mădălina Vasiloiu XII J.

► În luna noiembrie 2006 un grup de eleve de la clasa a XII-a D, condus de Adela Crivăț, au realizat suplimentul „Academia de ghască” – Colegiul Național Mihai Eminescu ce a apărut în revista „Academia Cațavencu”.

► Ruxandra Perianu XI E și Maria Ene XI E, desemnate de Consiliul Județean al Elevilor, au participat la proiectul național „Consiliul Copiilor Spune” – ce s-a derulat într-un program pentru protecția copilului în colaborare cu Consiliul Național al Elevilor Minori, MECT și Agenția Națională de Protecție a Copilului.

- O activitate foarte intensă au desfășurat „voluntarii” de la Crucea Roșie coordonați de eleva Ene Maria de la XI E.

► A continuat și colaborarea cu teatrul județean „George Ciprian” prin folosirea recuzitei acestuia. Astfel, echipa de teatru a clasei a XI-a B a participat la festivalul județean pentru elevi „Cu teatru’ la cap”.

Ce înseamnă să faci voluntariat ?

Proiectul de voluntariat intitulat “Fii tu însuși”, inițiat în 2006, se desfășoară și în prezent. Acest proiect părea a le fi atras atenția multor elevilor, care se arătau, la început, foarte binevoitori. Însă în ziua stabilită de comun acord pentru a merge în vizită la micuții din CP8, puțini au fost cei care ne-au onorat cu prezența – nu-i ușor să abandonezi confortul de acasă pentru disconfortul (presupus) de a vizita copii cu probleme de sănătate. Acest lucru nu a împiedicat grupul nostru restrâns, de douazeci de voluntari inimoși, să facă ceea ce și-a propus.

Ne-am dus, mai întâi în preajma Crăciunului, fiecare cu hăinuțe, jucării, dulciuri, iar copiii au fost foarte încântați. Am ținut în brațe bebelușii, pe Ancuța și pe Ionuț, de numai câteva luni.

Plăcut impresionați de reacția copiilor, am hotărât ca pentru 1 Iunie să pregătim împreună cu colegii noștri de la clasa a X-a A o serbare (pentru care am făcut repetiții împreună cu ei). A fost o zi specială. Totul a ieșit foarte bine, iar micuții ne-au răsplătit cu zâmbetele lor.

Alături de noi, copiii din centrul de rezidență au mimat (pentru și atât este un mare efort!) o scenetă din povestea «Ridichea Uriașă » și au participat la dansuri populare.

Au venit și alți invitați cu care copiii din CP8 colaborează: elevi de la Grupul Scolar Industrial « Grigore C. Moisil » și copii de la Grădinița cu Program Prelungit Nr.4. Fiecare a participat cu programul său artistic: cântece, dansuri populare, grup vocal folcloric, dans modern.

Am plecat cu toții de acolo mulțumiți că am făcut ceva pentru acești copii mai puțin norocoși decât noi.

Anca Cristina Zecheru, clasa a XI-a F

Amintirile unei excursii de neuitat

Sibiu - noiembrie, 2007

Sibiu

**Capitala
Culturală
Europeană a
anului 2007**

Scorpions

I-au “înțepat” pe toți
cu muzica lor,
de la adolescenți
până la cei care au
nepoți